

ตั้งต้นใหม่

แล้ว

ก้าวต่อไป!

(Rebound and Keep Moving!)

ศจ. อาร์. บี. ทิม, จูเนียร์

R.B. THIEME, JR., BIBLE MINISTRIES

HOUSTON, TEXAS

นโยบายด้านการเงิน

ผู้ใดที่ต้องการรับหนังสือหรือเทปจากพันธกิจ อาร์. บี. ธิม, จูเนียร์ ไบเบิล มินิสทรีส์ จะไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆทั้งสิ้น พระเจ้าทรงประทานหลักคำสอนพระคัมภีร์ เราปรารถนาที่จะสะท้อนพระคุณของพระองค์ เพราะฉะนั้นทางพันธกิจนี้จึงไม่ขอค่าตอบแทน เมื่อผู้เชื่อได้สำนึกถึงคุณค่าในการเผยแผ่หลักคำสอนพระคัมภีร์ เขาจึงมีภาระใจในการสนับสนุนองค์กรที่รับใช้ในพันธกิจประเภทนี้

หนังสือเล่มนี้เรียบเรียงมาจากคำบรรยายและบันทึกของ ศจ. อาร์. บี. ธิม, จูเนียร์

ผู้ที่ประสงค์จะรับราชการซื้อหนังสือและเทปต่างๆ ในภาษาอังกฤษ กรุณาติดต่อที่ :

R. B Thieme, Jr., Bible Ministries

P.O Box 460829, Houston, Texas 77056-8829

หรือดูเว็บไซต์ที่ www.rbthieme.org

© สงวนลิขสิทธิ์ ฉบับแรก ค.ศ.1972 ฉบับที่สอง ค.ศ.1993 โดยอาร์. บี. ธิม, จูเนียร์

การคัดลอกส่วนใดๆ ในหนังสือเล่มนี้ไปเผยแพร่ในทุกรูปแบบต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์

แปลและพิมพ์เป็นภาษาไทยโดยรับอนุญาตจาก อาร์. บี. ธิม, จูเนียร์ ไบเบิล มินิสทรีส์

Translated and printed with the permission of R.B. Thieme, Jr. Bible Ministries

หนังสือ *Rebound and Keep Moving (ตั้งต้นใหม่และก้าวต่อไป)* ฉบับภาษาไทยแปลและพิมพ์ครั้งแรก ปีค.ศ. 2002 ฉบับปรับปรุงแก้ไขพิมพ์ปี ค.ศ. 2006

สารบัญ

อารัมภบท.....	
ความบาปคืออะไร?.....	2
พระคุณคืออะไร?.....	3
พระคุณสำหรับผู้เชื่อและผู้ไม่เชื่อ.....	4
ทำไมถึงต้องตั้งต้นใหม่?.....	6
การกบฏภายใน.....	7
ความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติบาป.....	9
จุดอ่อน.....	10
จุดแข็ง.....	12
ธรรมชาติบาปมีแนวโน้ม 2 ทาง.....	14
รูปแบบของกิเลสตัณหา.....	14
มาตรฐานของพระเจ้าอยู่สูงสุด.....	15
ความสัมพันธ์นี้รันดร์ – วงกลมข้างบน.....	15
สัมพันธ์ภาพชั่วคราวในโลกนี้ – วงกลมข้างล่าง.....	18
จงระวัง! – คริสเตียนสามารถทำบาปร้ายแรงได้.....	20
รายการบาปของคุณสมบูรณ์หรือยัง?.....	23
บาปที่พระเจ้าเกลียดชัง.....	25
พันธกิจ 2 อย่างของพระวิญญาณบริสุทธิ์.....	27
ตั้งต้นใหม่!.....	29

สารภาพต่อพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียว.....	32
การยกโทษบาปโดยพระคุณเท่านั้น.....	33
คำอุปมาเรื่องบุตรน้อยหลงหาย.....	34
จะต้องทำอะไรหลังจากสารภาพบาปแล้ว?.....	37
แยกตัวไปจากบาปที่เคยกระทำ.....	38
จงลืมนบาปและก้าวต่อไป.....	38
การพิจารณาตนเอง หรือ การติสสอนจากพระเจ้า.....	39
ตั้งต้นใหม่เพื่อเคีบ โดฝ่ายวิญญาณ.....	42
กษัตริย์ดาวิด : การล้มเหลวและการลุกขึ้นใหม่.....	43
ดาวิด ผู้ยิ่งใหญ่ฝ่ายวิญญาณ.....	43
ดาวิด มนุษย์ฝ่ายเนื้อหนัง.....	44
เล่ห์กลของดาวิด.....	47
เป็นการคุ้มค่าหรือไม่?.....	54
การตั้งต้นใหม่ของดาวิด.....	58
ผลภายหลังที่ดาวิดต้องรับ.....	58
หลักสูตรการติสสอนที่พระเจ้าทรงจัดเตรียม.....	65
อย่าละเลยต่อพระคุณของพระเจ้า.....	66
อภิธานศัพท์.....	70
อักษรอนุกรมข้อพระคัมภีร์.....	75

อารัมภบท

ก่อนที่คุณจะเริ่มต้นศึกษาบทเรียนพระคัมภีร์ ถ้าคุณเป็นผู้เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า จงกล่าวถึง (สารภาพ) บาปของคุณโดยส่วนตัวกับพระเจ้า

ถ้าเรากล่าวถึง [สารภาพ] บาปของเรา พระองค์ทรงสัตย์ซื่อ และเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเราและจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น (1 ยอห์น 1:9)

จากนี้คุณจะมีสัมพันธ์ภาพกับพระองค์ และจะได้รับการทรงนำจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ คุณจึงพร้อมที่จะศึกษาพระคำของพระเจ้า

พระเจ้าทรงเป็นวิญญาณ และผู้ที่นมัสการพระองค์ต้องนมัสการพระองค์ด้วย (การทรงนำจาก) พระวิญญาณและความจริง [จากพระคัมภีร์] (ยอห์น 4: 24)

ถ้าหาก你不เคยเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์เจ้าและไม่เคยเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของคุณ ประเด็นสำคัญไม่ใช่การสารภาพบาป เพราะคุณจำเป็นต้องเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าก่อนที่จะได้รับการยกโทษจากบาปที่เคยทำมา

ผู้ที่วางใจในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ ผู้ที่ไม่เชื่อฟังพระบุตรก็ไม่ได้เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่กับเขา (ยอห์น 3:36)

ตั้งต้นใหม่

แล้ว

ก้าวต่อไป!

พระคำของพระเจ้านั้นมีชีวิตและทรงพลังมากพออยู่เสมอ คมยิ่งกว่าดาบสองคมใดๆ
แทงทะลุส่วนลึกจนสามารถแยกจิตใจและวิญญาณออกจากกัน แม้ข้อกระดูกและ
ไขในกระดูก และสามารถวินิจฉัยความคิดและความมุ่งหมายของใจ (ฮีบรู 4:12)

พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการคล้อยจากพระเจ้าและเป็นประโยชน์ในการสอน การ
ตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในทางธรรม เพื่อให้คน
ของพระเจ้าจะพร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง (2 ทิโมธี 3:16-17)

จงอุตส่าห์สำแดงตนว่าได้ทรงพิสูจนแล้ว เป็นคนงานที่ไม่ต้องอาย ใช้พระวจนะ
แห่งความจริงอย่างถูกต้อง (2 ทิโมธี 2:15)

ชัยชนะในเกมบาสเกตบอลต้องการผู้เล่นที่โยนลูกเข้าห่วงและแย่งลูกที่
ไม่เข้าห่วงคืนมา เมื่อลูกบอลหลุดจากมือของผู้ยิงขึ้นไปยังห่วง และเข้าไป
ตามเป้า ทีมของผู้ยิงได้รับคะแนน แต่ถ้าหากว่าพลาด ทีมนั้นต้องฉวย
โอกาสที่จะแย่งบอลคืนมา การแย่งบอลคืนมานั้นเป็นโอกาสที่จะโยนบอล
อีกครั้ง ที่จะได้คะแนน และสุดท้ายที่จะได้ชัยชนะ

ในชีวิตฝ่ายวิญญาณ คริสเตียนทุกคนได้พลาด หรือ กระทำบาป
เหมือนการเล่นบาสเกตบอล การแข่งขันของคริสเตียนไม่ได้จบลงเมื่อเรา
ทำพลาด โดยพระเจ้าทรงโปรดประทานโอกาสที่จะตั้งต้นใหม่หลังจาก
การกระทำบาป เพื่อเราจะได้รับการทรงประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์
ให้กลับมามีสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้าอีกครั้ง และที่จะก้าวต่อไปในชีวิตฝ่าย
วิญญาณ การตั้งต้นใหม่ได้ให้โอกาสอย่างไม่สิ้นสุดแก่เรา เพื่อเราจะได้มี
ชัยชนะในชีวิตคริสเตียน

ความบาปคืออะไร?

ถ้าลูกบอลเข้าห่วงทุกครั้งที่เรายิง ก็ไม่จำเป็นที่เราจะต้องตั้งต้นใหม่ แต่ไม่มีผู้เล่นคนใดที่สมบูรณ์แบบ ถ้าคริสเตียนไม่เคยทำบาป การตั้งต้นใหม่ ก็ไม่มีความจำเป็นแต่อย่างใด แต่ก็ไม่มีคริสเตียนคนใดที่บริสุทธิ์เสมอ เราทุกคนกระทำบาป

ถ้าเรา [ผู้เชื่อ] ทั้งหลายจะว่าเราไม่มีบาป เรากำลังหลอกลวงตนเอง และสิ่งจะไม่ได้อยู่ในเราเลย (1 ยอห์น 1:8)¹

ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่ได้ทำบาป ก็เท่ากับเราทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมุสาและพระคำของพระองค์ไม่ได้อยู่ในเรา (1 ยอห์น 1:10)

บาปคือการไม่เชื่อฟังพระเจ้า คือความคิด คำพูด และการกระทำที่ผิดกับพระลักษณะและมาตรฐานของพระองค์ เหตุใดจนผู้เชื่อยังกระทำบาปหลังจากได้รับความรอดแล้ว?

เสรีภาพในการตัดสินใจ (volition) ของอาดัมเป็นตัวละครสำคัญ พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์คนแรกอย่างบริสุทธิ์หมดจดและปราศจากบาป แต่การตัดสินใจของอาดัมที่จะไม่เชื่อฟังพระองค์และกินผลไม้ที่พระองค์ทรงห้าม นั้น (ปฐมกาล 3:6-8) ทำให้มนุษย์ชาติทั้งปวงได้เห็นห่างจากพระเจ้า

1. ข้อพระคัมภีร์ที่นำมาใช้ในหนังสือเล่มนี้อาจเปลี่ยนจากข้อพระคัมภีร์ฉบับแปลภาษาไทย เพื่อให้ความหมายตรงกับข้อพระคัมภีร์ที่ปรากฏอยู่ในหนังสือ *Rebound and Keep Moving!* ต้นฉบับภาษาอังกฤษ (ซึ่งผู้เขียนใช้ข้อพระคัมภีร์จาก New American Standard Bible [NASB] เป็นหลัก)

(ปฐมกาล 3:2-3; โรม 5:12; 1 โครินธ์ 15:22) ความตายฝ่ายวิญญาณได้สืบทอดลงมายังมนุษย์ทุกคน เราทุกคนเป็นคนบาปซึ่งไม่สามารถมีความสัมพันธ์กับพระเจ้าผู้บริสุทธิ์

ความสัตย์พญญาของพระเจ้าทำให้พระองค์ทรงทราบล่วงหน้าว่าเสรีภาพในการตัดสินใจของอาดัมจะนำอาดัมให้กระทำบาป² โดยเหตุนี้แม้ก่อนพระองค์ทรงสร้างอาดัม พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมวิถีที่มนุษย์จะมีความสัมพันธ์นิรันดร์กับพระเจ้าคือ พระองค์จะทรงประทานพระบุตรของพระองค์ คือองค์พระเยซูคริสต์เจ้า ให้เสด็จมายังโลกเพื่อตายบนไม้กางเขนแทนเรา พระเยซูคริสต์ทรงเป็นตัวแทนที่สมบูรณ์แบบ ซึ่งโดยฐานะนี้พระองค์ได้ทรงชำระบาปของมนุษย์ทั้งปวง ทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต (โรม 5:8; 2 โครินธ์ 5:14-15,19; เปโตร 2:24; 1 ยอห์น 2:2) แผนการซึ่งหาที่เปรียบมิได้นี้ถูกเรียกว่า ‘พระคุณ’

พระคุณคืออะไร?

ทางออกที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้มนุษย์ถูกกำหนดขึ้นมาโดยพระคุณของพระองค์ พระคุณคือ นโยบายของพระเจ้าที่พระองค์ทรงจัดเตรียมหนทางให้เราทั้งที่เราไม่สมควรจะได้รับ แต่เราสามารถรับได้เพราะการสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนของพระคริสต์

2. สัตย์พญญา (omniscience) หมายความว่า *รู้แจ้ง* และ *ทราบทุกสิ่ง* คำนี้อธิบายถึงพระลักษณะของพระเจ้าที่พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง รวมถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงและมีความเป็นไปได้ในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต

เราทุกคนไม่สมควรได้รับพระคุณและไม่สามารถทำอะไรเพื่อตอบแทนพระกรุณาและการอวยพระพรของพระเจ้า พระองค์ทรงกระทำทุกอย่างให้เรา

พระคุณสำหรับผู้เชื่อและผู้ไม่เชื่อ

ความบาปแยกผู้ไม่เชื่อออกจากพระเจ้า ตั้งแต่พระคริสต์ได้ทรงแก้ปัญหาความบาปบนไม้กางเขน มีเพียงประเด็นเดียวที่สำคัญสำหรับผู้ที่ไม่เชื่อ คือ *คุณคิดอย่างไรเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์?* ปมปัญหาได้ถูกแก้ไขอย่างง่าย ๆ

จงเชื่อและวางใจในองค์พระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอด

(กิจการ 16:31ข)

ด้วยว่าท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ และมีใจให้โดยตัวท่านทั้งหลายกระทำเอง แต่พระเจ้าทรงประทานให้ ความรอดนั้นจะเนื่องด้วยการกระทำก็หามิได้ เพื่อมิให้คนหนึ่งคนใดอวดได้ (เอเฟซัส 2:8-9)

เมื่อคุณได้เชื่อในพระเยซูคริสต์ ซึ่งคุณไม่ต้องอาศัยการกระทำ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงนำคุณถึงความสัมพันธ์อันเป็นส่วนตัวและเป็นนิรันดร์กับพระเจ้าพระบิดา คุณได้รับความรอดโดยพระคุณ แม้ว่าคุณยังเป็นมนุษย์ที่มีข้อตำหนิ พระเจ้าทรงประกาศว่าคุณเป็นคนชอบธรรม เพราะคุณได้รับความชอบธรรมจากพระองค์เอง ณ เวลาที่คุณเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์ (โรม 4:3-5, 2 โครินธ์ 5:21) ไม่ว่าคุณยังทำบาปมากเพียงไรใน

ชีวิตคริสเตียน ความสัมพันธ์นิรันดร์ก็จะไม่มีวันสูญสิ้น เพราะว่าคำสัญญาที่มั่นคงของพระเจ้าเป็นหลักประกันว่าความคิดของคุณจะไม่ถูกจดจำ

“เรา เราคือพระองค์นั้น ผู้ลบล้างความทรยศของเจ้าด้วยเห็นแก่เราเอง และเราจะไม่จดจำบรรดาความบาปของเจ้าไว้”

(อิสยาห์ 43:25)

ในทันทีหลังจากที่คุณได้รับความรอดแล้ว พระองค์ทรงโปรดจัดเตรียมกำลังหนุนในการดำเนินชีวิตคริสเตียนในแต่ละวัน (logistical grace)³ ในทางทหาร การส่งกำลังหนุน เช่น การสนับสนุนทางกองกำลังและยุทธโศปกรณ์มีบทบาทสำคัญมาก แต่ในชีวิตคริสเตียนการส่งกำลังหนุนมีบทบาทและทำหน้าที่ที่สำคัญยิ่งกว่านั้น คุณมีชีวิตอยู่ในทุกวันนี้ได้ เพราะการส่งกำลังหนุนที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมโดยพระคุณ พระองค์ทรงประทานทุกสิ่งทุกอย่างที่คุณต้องการ การตั้งคนใหม่เป็นส่วนหนึ่งของ

3. พระคุณของพระเจ้ามีหลายรูปแบบ ซึ่งผู้เขียนได้อธิบายในหนังสือ *การทนทุกข์ของคริสเตียน* (แปลและพิมพ์ปี 2005) พระพรที่พระเจ้าทรงประทานแก่ผู้เชื่อ ณ เวลาอดมิบันทึกลงในหนังสือ *ธรรมชาติบาป ปะทะพระวิญญาณบริสุทธิ์* ภาคผนวก C (แปลและพิมพ์ปี 2005); *The Plan of God* (1992) หน้า 31-36; และ *Christian Integrity* (2002) หน้า 57-62 หนังสือทุกเรื่องอ้างอิงถึงในเล่มนี้เป็นผลงานของ ศ.จ. อาร์ บี ชิม จูเนียร์ หากชื่อเรื่องปรากฏเป็นภาษาไทยแสดงว่าเป็นหนังสือที่ได้แปลและพิมพ์เป็นภาษาไทยเรียบร้อยแล้ว

พระคุณที่หนุนส่งกำลังโดยชำระบาปคุณและให้โอกาสในการที่คุณจะก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณ

ทำไมถึงต้องตั้งตนใหม่?

ถ้าปัญหาบาปได้รับการแก้ไขแล้วที่ไม่กางเขน ทำไมถึงยังต้องมีการสารภาพบาปและการอภัยโทษบาป ถ้าความบาปของเราได้รับการทรงไถ่แล้ว ทำไมเราต้องมีการตั้งตนใหม่? เพราะว่าเราต้องการการยกโทษบาปบาปยังไม่ได้รับการอภัยที่ไม่กางเขน! มีเพียงค่าจ้างของความบาป (คือความตาย) ที่ถูกปลดเปลื้องที่ไม่กางเขน ซึ่งการนี้มีเพียงครั้งเดียวและส่งผลตลอดไป การสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนของพระเยซูคริสต์ได้มอบความรอดแก่นมนุษย์⁴ แต่ไม่ใช่การอภัยบาป

พระบิดาได้ทรงใส่ (impute) บาปทุกประการแห่งประวัติศาสตร์ของมนุษย์ไว้ที่พระเยซูบนไม้กางเขน ไม่ว่าจะเป็นบาปก่อนการรับความรอดบาปหลังความรอด หรือบาปของผู้ที่ไม่เชื่อในพระเยซูคริสต์ก็ตาม แล้วทรงพิพากษาบาปทุกประการเหล่านั้น (1 ยอห์น 2:2) เพราะเหตุนี้ บาปจึงไม่ได้เป็นอุปสรรคในการที่เราจะรับความรอดได้อีกต่อไป

พระเยซูทรงไถ่เราจากการเป็นทาสแห่งบาป และทรงประทานความรอดแก่ผู้ที่เชื่อในพระองค์เท่านั้น ในขณะที่เวลานั้น ผู้เชื่อใหม่ก็ได้รับการอภัยบาปเฉพาะบาปที่เขาได้กระทำก่อนได้รับความรอด แล้วเราควรทำอย่างไรกับบาปที่เราได้กระทำในภายหลัง? เราต้องเผชิญหน้าและรับผิดชอบต่อบาปที่เราได้ทำหลังจากได้รับความรอด ทุกครั้งที่ผู้เชื่อทำบาป

เขาได้สูญเสียสัมพันธภาพกับพระเจ้า และสูญเสียการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งประทานฤทธิ์เดชในการดำเนินชีวิตคริสเตียน ไม่ว่าพูดถึงพระบิดา พระบุตร หรือพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ตาม พระเจ้าไม่สามารถมีสัมพันธภาพกับผู้เชื่อนบนโลกนี้หากผู้นั้นยังมีบาปในชีวิตที่ไม่ได้สารภาพ

การตั้งตนใหม่ ซึ่งเป็นการกล่าวถึงบาป หรือการสารภาพบาปของเราต่อพระบิดา เป็นวิธีเดียวที่คู่ควรกับพระคุณของพระเจ้า เพื่อที่เราจะรับการอภัยโทษบาป กลับมามีสัมพันธภาพกับพระเจ้า รับการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และ ก้าวต่อไปในชีวิตฝ่ายวิญญาณ ไม่มีทางเลือกอื่น! การตั้งตนใหม่เป็นคำสั่งจากพระคัมภีร์ เป็นช่องทางสู่ชีวิตที่ติดสนิทกับพระเจ้า เป็นประตูสู่ฤทธิ์เดชของพระองค์ และเป็นใบอนุญาตที่จะรับใช้พระองค์

การกบฏภายใน

ข้าพเจ้าไม่เข้าใจการกระทำของข้าพเจ้าเอง เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ทำสิ่งที่ข้าพเจ้าปรารถนาจะทำ แต่กลับเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าเกลียดชังนั้น (โรม 7:15)

ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมิใช่ผู้กระทำ แต่บาป [ธรรมชาติบาป] ซึ่งอยู่ในตัวข้าพเจ้านั้นเองเป็นผู้กระทำ (โรม 7:17)

4. ศึกษาเพิ่มเติมในหนังสือ *The Barrier* (1993); *Slave Market of Sin* (1994)

ระหว่างช่วงชีวิตคริสเตียนของเรา เราต้องต่อสู้กับธรรมชาติบาป ซึ่งสืบทอดมาถึงเราตั้งแต่อาดัม⁵ หลังจากเราทำบาป เราอาจรู้สึกผิด และพยายามที่จะขอการอภัยโทษบาปจากพระเจ้าโดยการกระทำดีหรือการทำร้ายตนเองก็ได้ ทำไม? ความรู้สึกผิดนั้นเป็นผลจากการตัดสินใจที่จะ “ทำสิ่งที่เราเกลียดชัง” เราจึงโทษตัวเองเพื่อที่จะพ้นจากความรู้สึกผิดนั้นแล้ว หลงเชื่อว่า “ฉันรู้สึก ว่าได้รับการอภัยบาปแล้ว แสดงว่าฉันได้รับแล้วจริง” นี่เป็นการหลอกตัวเอง ความพยายามของมนุษย์ที่จะได้รับการอภัยโทษบาปมักนำไปถึงความสับสน ความรู้สึกผิด และการถอยหลังฝ่ายวิญญาณ ไม่มีคนใดที่สามารถรับการอภัยบาปจากพระเจ้าได้โดยการกระทำใดๆของมนุษย์ ความเข้าใจในความสัมพันธ์ระหว่างธรรมชาติบาปและการกระทำบาปเป็นสิ่งสำคัญเพื่อที่เราจะหลีกเลี่ยงความรู้สึกผิดเมื่อเราทำบาปไปแล้ว

เมื่ออาดัมเลือกที่จะไม่เชื่อฟังพระเจ้า เขาได้ตายฝ่ายวิญญาณและถูกสาปแช่งโดยธรรมชาติบาปซึ่งได้สืบทอดมาถึงมนุษย์ทุกคน การตายฝ่ายวิญญาณคือการถูกแยกออกจากพระเจ้าชั่วนิรันดร์ และเป็นสิ่งที่ธรรมชาติบาปครองชีวิต (โรม 6:12) ธรรมชาติบาปสืบทอดมาถึงทุกคนทางกรรมพันธุ์และอาศัยอยู่ในโครงเซลล์ของร่างกายมนุษย์ (โรม 6:6, 7:14, 18)

เราไม่สามารถมองเห็นธรรมชาติบาปด้วยตาได้ แต่ธรรมชาติบาปแอบแฝงอยู่ในร่างกายและทดลองใจเสมอคอยให้เราภักดีต่อพระเจ้า แต่ธรรมชาติบาปไม่สามารถบังคับให้เราทำบาปได้ การทดลองใจไม่ใช่บาป

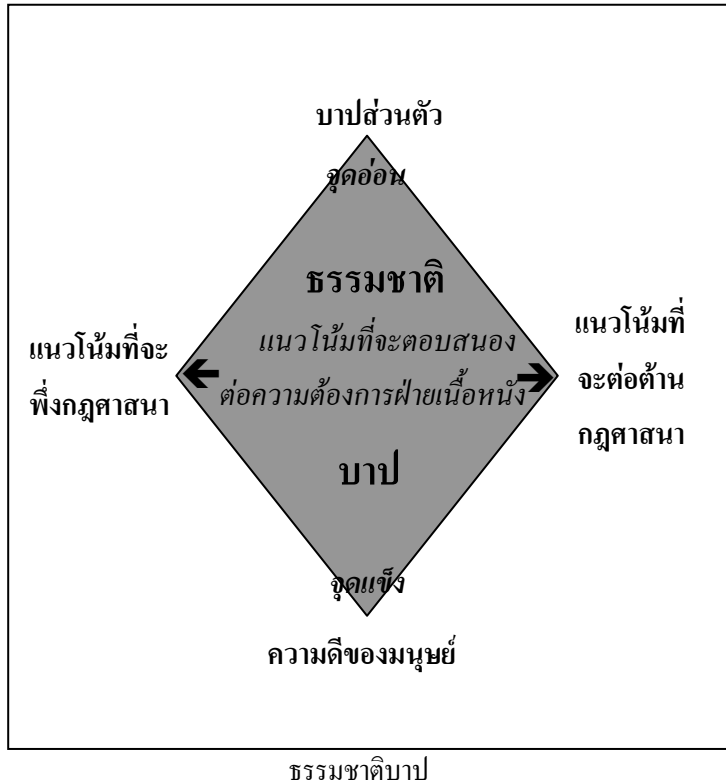
5. พระคัมภีร์อธิบายถึงธรรมชาติบาปว่าเป็น “ตัวเก่า”(เอเฟซัส 4:22) “เนื้อหนัง” (โรม 8:3-4) และหลักการของเรื่องบาปที่อาจารย์เปาโลเขียนถึงในพระธรรมโรม 7:8-20 ศึกษาเพิ่มเติมในหนังสือ *ธรรมชาติบาป ปะทะ พระวิญญาณบริสุทธิ์* (แปลและพิมพ์ปี 2005)

ธรรมชาติบาปเป็นเพียงแค่แหล่งของการทดลอง แต่ความคิดเสรีในการตัดสินใจ (volition) ของเราต่างหากที่เป็นแหล่งกำเนิดของบาป เราได้กระทำบาปเมื่อเรา *เลือก* ที่จะยอมจำนนต่อการทดลองจากธรรมชาติบาป การที่เราตัดสินใจที่จะทำบาปจึงทำให้เราต้องรับผิดชอบสำหรับบาปที่เราได้กระทำนั้น

มนุษย์ทุกคนที่เกิดมาโดยมีธรรมชาติบาป ยกเว้นพระเยซู (1 เปโตร 2:22 เทียบกับ โรม 3:23) การที่เราได้รับความรอดไม่ได้ขจัดธรรมชาติบาป แต่เปิดทางให้เราพ้นจากอิทธิพลที่บาปมีต่อชีวิตของเรา ไม่มีผู้เชื่อคนใดที่จะหนีพ้นจากความบาปได้ตราบใดที่ยังมีชีวิตอยู่บนโลกนี้ ท่านยอห์นได้อธิบายปัญหาบาปอย่างชัดเจน ผู้เชื่อที่บอกว่าตนเองไม่มีบาปก็หลงตนเอง ได้ปฏิเสธความจริงของพระเจ้า และ หมิ่นประมาทพระองค์ว่า พระองค์ตรัสมุสา (1 ยอห์น 1:8,10) ผู้เชื่อจะต้องสู้กับบาปตลอดชีวิต แต่พระเจ้าไม่ได้ปล่อยให้เราต่อสู้กับการทดลองจากธรรมชาติบาปของเราโดยลำพัง

ความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติบาป

ถ้าเราต้องการขจัดบาปในชีวิตเรา เราจึงต้องเข้าใจว่าธรรมชาติบาปมีอิทธิพลและครอบงำจิตใจของเราได้อย่างไร ธรรมชาติบาปประกอบด้วย 4 ส่วนดังนี้ 1. จุดอ่อน (area of weakness) 2. จุดแข็ง (area of strength) 3. แนวโน้มที่จะฟังกฎหมายและการกระทำดี หรือไม่ก็ภักดีต่ออกุศลศาสนาแล้วทำบาปชัดเจน (trends towards legalism and antinomianism) 4. รูปแบบกิเลสตัณหา (lust patterns)

จุดอ่อน

จุดอ่อนแห่งธรรมชาติบาปของเราจะชักนำให้เรากระทำบาปส่วนตัวใน 3 ทาง:

1. บาปทางความคิด (*mental attitude sins*) ซึ่งรวมถึงความเย่อหยิ่ง ความริษยา ความอิจฉา ความขมขื่น ความเกลียดชัง การแก้แค้น การไม่ยอมให้อภัย ความรู้สึกผิด ความกลัว ความกังวล ความกตัญญูใจ การสงสารตัวเอง

(สุภาษิต 8:13; อิสยาห์ 41:10; ฟิลิปปี 4:6; 1 ยอห์น 2:11) ความบาปทางความคิดเป็นสิ่งที่จะทำให้ร้ายจิตใจมากที่สุด เราสามารถทำบาปเหล่านี้หลายอย่างในเวลาเดียวกันได้ ซึ่งจะกลายเป็นการทำบาปต่อเนื่อง

2. บาปทางคำพูด (*sins of the tongue*) ได้พัฒนามาจากบาปทางความคิด และรวมถึงการใส่ร้าย การตัดสิน การข่มขู่ การนิินทา การวิจารณ์ในทางลบ และการโกหก ท่านยากอบเตือนเราเกี่ยวกับบาปเหล่านี้ในพระธรรมยากอบดังนี้ว่า

ลิ้นก็เช่นเดียวกัน เป็นอวัยวะเล็กๆและอวดอ้างเรื่องใหญ่ๆ จงดูเถิด ไฟชนิดเดียวอาจเผาป่าใหญ่ให้ไหม้ได้หนอ และลิ้นนั้นก็เป็นไฟ ลิ้นเป็นโลกแห่งความชั่วในบรรดาอวัยวะของเรา เป็นเหตุให้ทั้งกายมลทินไปทำให้วัฏฏะแห่งชีวิตเผาไหม้ และมันเองก็ติดไฟโดยนรก (ยากอบ 3: 5-6)

3. บาปทางการกระทำ (*overt sins*) อย่างเช่น ฆาตกรรม ฆาตกรรม ฆาตกรรม การเมาเหล้า เสพยยาเสพติด ขโมย

การทำงานของเนื้อหนังนั้นเห็นได้ชัด คือการล่วงประเวณี การโสโครก การลามก การนับถือรูปเคารพ การถือวิทยาคม การเป็นศัตรูกัน การวิวาทกัน การริษยากัน การโกรธกัน การใส่สูง

6. การทำบาปหลายอย่างในเวลาเดียวกัน (*sin clusters*) มีการอธิบายเพิ่มเติมในหนังสือ *Christian Integrity* (1990) และ การกระทำบาปต่อเนื่อง (*chain sinning*) มีในหนังสือ *Isolation of Sin* (1976) หน้า 10-11

การทุ่มเถียงกัน การแตกก๊กกัน การอิจฉากัน การเมาเหล้า การ
เล่นเป็นพาลเกรและการอื่นๆในทำนองนี้ (กาลาเทีย 5:19-21ก)

คนที่เข้าใจผิดคิดว่า การฝืนข้อห้ามทางศาสนาก็เป็นบาปด้วย ข้อ
ห้ามทางศาสนา คือกฎที่ถูกตั้งไว้โดยกลุ่มศาสนาหรือสังคม แต่ข้อห้ามทาง
ศาสนานั้น ไม่ได้เป็นมาตรฐานในการบ่งชี้ว่าบาปคือสิ่งใด มีบางสิ่งที่คน
เหล่านี้จะถือว่าบาป แต่พระคัมภีร์ไม่ถือว่าบาปแต่อย่างใด เพราะฉะนั้น ผู้
เชื่อต้องถือเอาหลักการของพระคัมภีร์เป็นหลัก

จุดแข็ง

จุดแข็งแห่งธรรมชาติบาปจะเริ่มก่อผลหลังจากผู้เชื่อเลือกที่จะกระทำ
บาปเท่านั้น ซึ่งการกระทำบาปนั้นจะทำให้เขาอยู่ภายใต้การควบคุมของ
ธรรมชาติบาป จุดแข็งของธรรมชาติบาปได้ผลิตการกระทำดีของมนุษย์
ขึ้นมา ซึ่งพระคัมภีร์เรียกว่า “การประพฤติที่ตายแล้ว” (ฮีบรู 6:1)

ทั้งผู้เชื่อและผู้ที่ไม่เชื่อสามารถผลิตความดีจากพลังแห่งเนื้อหนังได้
ผลลัพธ์อาจเท่าเทียมกันเมื่อถูกวัดด้วยมาตรฐานของมนุษย์ การทำดีเป็น
สิ่งที่มีประโยชน์ต่อสังคม แต่สำหรับผู้เชื่อ ถ้าแรงกระตุ้นไม่ได้มาจาก
การทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ การประพฤติที่ดีนั้น ไม่มีคุณค่าฝ่าย
วิญญาณ พระคัมภีร์ได้แยกการประพฤติดี ซึ่งมีคุณค่าฝ่ายวิญญาณและมี
ผลลัพธ์ตลอดนิรันดร์ และ การประพฤติที่มีคุณค่าเฉพาะฝ่ายโลก

บนรากฐานนั้น [พระคริสต์] ถ้าผู้ใด [ผู้เชื่อ] จะก่อขึ้นด้วย
ทองคำ เงิน เพชรพลอย [ความดีของพระเจ้า] ไม้ หินปูนแห้ง
หรือฟาง [ความดีของมนุษย์เอง] การงานของแต่ละคนก็

จะได้ปรากฏให้เห็น [ในวันที่พระเยซูคริสต์ทรงประเมินผล
ของผู้เชื่อ] เพราะวันเวลาจะให้เห็นได้ชัดเจนเพราะว่าจะ
เห็นชัดได้ด้วยไฟ ไฟนั้นจะพิสูจน์ให้เห็นการงานของแต่ละ
คนว่าเป็นอย่างไร ถ้าการงานของผู้ใดที่ก่อขึ้นทนอยู่ได้
[การเกิดผลฝ่ายวิญญาณ] ผู้นั้นก็จะได้ค่าตอบแทน ถ้าการ
งานของผู้ใดถูกเผาไหม้ไป [ความดีของมนุษย์] ผู้นั้นก็จะขาด
ค่าตอบแทน แต่ตัวของเขาเองจะรอด [ได้ขึ้นสวรรค์] แต่
เหมือนดังรอดจากไฟ (1 โครินธ์ 3:12-15)

ในทัศนะของมนุษย์ การประพฤติดีอาจดูเหมือนกัน แต่พระเจ้าทรง
เห็นความแตกต่างระหว่างการประพฤติดีซึ่งเกิดจากธรรมชาติบาป และ
การซึ่งเกิดจากฤทธิ์เดชของพระองค์เอง

การกระทำดีของมนุษย์ (human good) ถูกเปรียบกับ ไม้และฟางซึ่งไม่
มีค่าฝ่ายวิญญาณเลย ไม่สมควรที่จะได้รับบำเหน็จ และไม่ถวายเกียรติแด่
พระเจ้า การประพฤติเช่นนี้ไม่ได้เป็นที่พอพระทัยของพระองค์

การกระทำอันชอบธรรมของข้าพระองค์ [ความดีของมนุษย์]
ทั้งสิ้น เหมือนผ้าเปื้อนเลือดประจำเดือน [แปลตรงจากภาษา
ฮีบรู] (อิสยาห์ 64:6ข)

การกระทำดีมักจะไม่ได้ออกผลตามที่คาดไว้ และบางครั้งก็ก่อให้เกิดความ
ชั่วร้าย ธรรมชาติบาปของมนุษย์ทำให้ความตั้งใจดีเน่าเปื่อย การ
ประพฤติดีไม่ใช่คำตอบถาวรสำหรับปัญหาของเรา ในโลกที่เต็มไปด้วย
มลทิน มีแต่การกระทำของพระเจ้าที่บังเกิดขึ้น โดยฤทธิ์เดชแห่งพระ

วิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้นซึ่งจะสามารถแก้ไขปัญหาของมนุษย์อย่างถาวร และมีประโยชน์ต่อการก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อ

ธรรมชาติบาปมีแนวโน้ม 2 ทาง

ธรรมชาติบาปมีแนวโน้ม 2 ทาง ทางหนึ่งคือความพยายามของมนุษย์ที่จะรับความรอด ที่จะเติบโตฝ่ายวิญญาณ หรือที่จะทำให้พระเจ้าทรงพอพระทัย โดยการถือศีลธรรม การประพฤติดี หรือฟังกฎศาสนา อีกทางหนึ่งคือการกบฏต่อพระบัญญัติของพระเจ้า คือการตอบสนองความต้องการฝ่ายเนื้อหนังอย่างชัดเจน ซึ่งนำไปสู่การไร้ศีลธรรมและความชั่วร้าย⁸ ทุกคนมีแนวโน้มที่จะไปทางใดทางหนึ่งเมื่อถูกควบคุมจากธรรมชาติบาป ซึ่งแต่ละคนจะมีแนวโน้มเฉพาะตนเอง

รูปแบบของกิเลสตัณหา

รูปแบบกิเลสตัณหาเป็นอีกส่วนหนึ่งของธรรมชาติบาป กิเลสตัณหาเป็นแรงกระตุ้นที่ไม่รู้จักพอซึ่งจะผลักดันเราให้ไปในทางใดทางหนึ่งของธรรมชาติบาป กิเลสตัณหารวมถึง ความต้องการที่จะมีชื่อเสียง (เป็นที่ยอมรับของผู้อื่น) อำนาจ ราคะ การฟุ้งอาลัยสังคม (social lust) เงิน วัตถุ ความมั่งคั่งใหญ่ใฝ่สูง (inordinate ambition) ซึ่งก่อให้เกิดการแข่งขันเกินควร การแก้แค้น อาชญากรรม สิ่งเสพติด การมุ่งหมายที่จะกำจัดปัญหาของ

8. *Antinomianism* การกระทำบาปที่ชัดเจน ซึ่งมาจากคำกรีกว่า *αντι* (*anti*) แปลว่า ต่อต้าน) และ *νομος* (*โนโมส* แปลว่า กฎ) เป็นแนวโน้มที่ธรรมชาติบาปชักนำให้กบฏต่อผู้ที่มีสิทธิอำนาจ และกระทำการอย่างไร้ศีลธรรม

โลก (crusader lust) และความเพลิดเพลิน (pleasure lust) การตอบสนองความต้องการฝ่ายเนื้อหนังไม่ได้นำความสุขที่ถาวรถึงเรา ความสุขที่แท้จริงจำต้องมาจากพระเจ้าเพียงผู้เดียวเท่านั้น เมื่อเราถูกควบคุมโดยความต้องการฝ่ายเนื้อหนังของธรรมชาติบาป เรากลายเป็นทาสของบาป (โรม 7:14) และถูกแยกออกจากความจริง

อย่ากล่าวโทษผู้อื่นเพราะจุดอ่อนของเขาไม่ใช่จุดอ่อนของคุณ (มัทธิว 7:1-5) แม้แต่คริสเตียนที่โตฝ่ายวิญญาณแล้วอาจทำบาปที่หนักในบางครั้ง ท่านอาจจะเข้มแข็งในจุดที่เขาอ่อนแอ หลักการที่ขาดไม่ได้ในความสัมพันธ์ระหว่างเรากับผู้เชื่อคนอื่นคือ ยอมให้เขามีชีวิตกับพระเจ้าด้วยตัวของเขาเอง ทุกคนต้องจัดการเรื่องบาปของตนอย่างเป็นทางการส่วนตัวระหว่างเขากับพระเจ้า

มาตรฐานของพระเจ้าอยู่สูงสุด

ความสัมพันธ์ชีวิตนิรันดร์ – วงกลมข้างบน

เมื่อเราเชื่อในพระเยซูคริสต์แล้ว ความรอดไม่สามารถพรากไปจากเราได้ ความมั่นคงนิรันดร์นี้ (eternal security) อยู่บนพื้นฐานแห่งการที่พระเยซูคริสต์ทรงไถ่บาปทุกประการที่เราได้ทำ รวมทั้งบาปที่เราทำก่อนและหลังจากที่เราได้รับความรอด การทรงไถ่อันสมบูรณ์แบบนี้ได้รับรองว่ามีชีวิตนิรันดร์บนฟ้าสวรรค์⁹ เมื่อเราได้เชื่อในพระเยซูคริสต์แล้วจะ ไม่มีสิ่ง

9. ดูหนังสือ *The Barrier* (1993)

ใดในฟ้าสวรรค์ จักรวาล หรือในโลกนี้ที่สามารถแยกเราออกจากพระเจ้าได้

เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้ความตายหรือชีวิต หรือบรรดาทูตสวรรค์ หรือเทพเจ้าหรือสิ่งซึ่งมีอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมีในภายหน้า หรือฤทธิ์เดชทั้งหลาย หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งใดๆ ที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถกระทำให้เราทั้งหลายขาดความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ (โรม 8:38-39)

วงกลมข้างบน

ในขณะเวลาที่เราเชื่อ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงให้เราใช้ชีวิตกับพระคริสต์ ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ที่ไม่มีวันที่จะพรากไปได้ พระคัมภีร์อธิบายถึงการที่ผู้เชื่อเข้าส่วนในพระองค์เช่นนี้โดยใช้คำว่า “*ในพระคริสต์*”

เพราะว่าคนทั้งปวงต้องตายเกี่ยวเนื่องกับอาดัมฉันใด คนทั้งปวง [ในพระคริสต์] ก็จะกลับได้ชีวิตเกี่ยวเนื่องกับพระคริสต์ฉันนั้น (1 โครินธ์ 15:22)

ด้วยเหตุว่า พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่แต่งตั้งเราให้มีความสัมพันธ์กับพระองค์เอง ก็มีเพียงพระองค์เท่านั้นที่จะแยกเราออกจากพระองค์ได้ เราไม่สามารถถูกแยกออกจาก ‘วงกลมข้างบน’ แห่งความสัมพันธ์ชั่วนิรันดร์ในพระคริสต์

เราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แก่นั้น แก่นนั้นจะไม่พินาศเลย และจะไม่มีผู้ใดแย่งชิงแก่นเหล่านั้นไปจากมือของเราได้ (ยอห์น 10:28)

พระเจ้าทรงยึดเราไว้ด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ ไม่มีวันที่พระองค์จะปล่อยเราไป เราไม่ได้ผูกไว้กับพระองค์ด้วยศีลธรรม การเชื่อฟัง การกระทำดี หรือพิธีกรรมทางศาสนา ความรอดเป็นของประทานจากพระเจ้า ซึ่งพระองค์ไม่ได้ตั้งเงื่อนไขหรือค่าตอบแทนสำหรับผู้ที่ปรารถนาจะรับ

ด้วยว่าท่านทั้งหลายก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ และมีใช้โดยตัวท่านทั้งหลายกระทำเองแต่พระเจ้าทรงประทาน

ให้ ความรอดนั้นจะเนื่องด้วยการกระทำที่เรามีได้ เพื่อมิให้คน
หนึ่งคนใดรอดได้ (เอเฟซัส 2:8-9)

ด้วยเหตุว่า เราไม่ต้องทำอะไรเพื่อที่จะได้รับความรอด และไม่มีสิ่งใด
ที่เราจะกระทำให้ความรอดของเราเสียไป ความรอดมาโดยพระคุณพระเจ้า
ฉันใด ชีวิตนิรันดรของเราก็มั่นคงอยู่โดยพระคุณของพระองค์ฉันนั้น

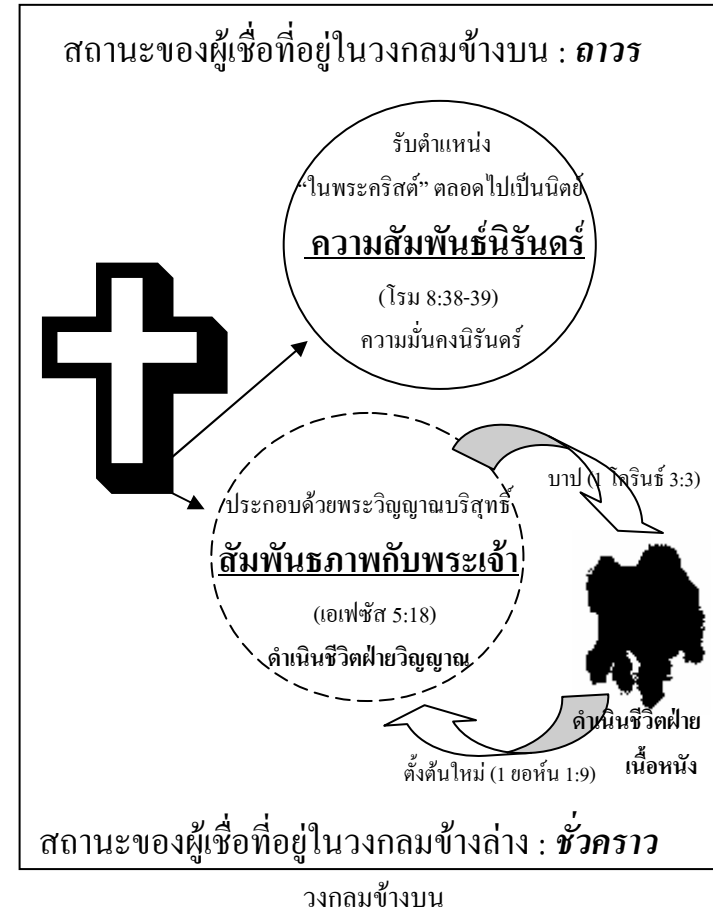
เพื่อให้ได้รับมรดกซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่า ปราศจากมลทินและไม
ร่วงโรย ซึ่งได้เตรียมไว้ในสวรรค์เพื่อท่านทั้งหลาย ซึ่งเป็นผู้
ที่รับการคุ้มครองไว้ด้วยฤทธิ์เดชของพระเจ้า (1เปโตร 1:4-5)

ผู้เชื่อไม่สามารถถูกพรากออกจากพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเยซู
คริสต์ได้ ถึงแม้ว่าจะเสียชีวิตไปโดยยังมีบาปที่ไม่ได้สารภาพในชีวิต

สัมพันธภาพชั่วคราวในโลกนี้ – วงกลมข้างล่าง

เมื่อคุณเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของคุณ คุณก็มี
ความสัมพันธ์กับพระเจ้าในสองทาง คือ วงกลมข้างบนซึ่งหมายถึงชีวิต
นิรันดรกับพระเจ้า และวงกลมข้างล่างซึ่งเป็น สัมพันธภาพกับพระเจ้า
เฉพาะตอนที่เรายังมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ การดำเนินชีวิตคริสเตียนและการ
เติบโตฝ่ายวิญญาณเกิดขึ้นโดยผ่านการมี สัมพันธภาพกับพระเจ้า เท่านั้น

ผู้เชื่อไม่มีทางที่จะออกจากวงกลมข้างบน แต่ด้วยความคิดเสรีในการ
ตัดสินใจของตนเองเขาสามารถหลุดจากวงกลมข้างล่างได้

การรักษาตำแหน่งไว้ภายในวงกลมข้างล่างได้แสดงว่าผู้เชื่อกำลัง
ดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณอยู่ (spirituality) แต่การอยู่นอกวงแสดงถึงการ
ดำเนินชีวิตฝ่ายเนื้อหนัง (carnality) การดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณเป็น
สถานะที่แน่นอนในการมีสัมพันธภาพกับพระเจ้า โดยที่พระวิญญาณทรง
ควบคุมจิตใจของผู้เชื่อ การดำเนินชีวิตฝ่ายเนื้อหนังคือสถานะที่ผู้เชื่ออยู่

นอกสัมพันธภาพกับพระเจ้าและยอมให้ธรรมชาติบาปควบคุมจิตใจ เราไม่อาจอยู่ฝ่ายวิญญาณบ้าง ฝ่ายเนื้อหนังบ้างได้ สองสิ่งนี้อยู่คู่กันไม่ได้ ทุกครั้งที่เราตัดสินใจที่จะกระทำบาป เราได้หลุดออกจากวงกลมข้างล่าง เป็นการทำที่เราต้องเสียสัมพันธภาพกับพระเจ้าชั่วคราว การกระทำบาปทำให้เรากลายเป็นมนุษย์ฝ่ายเนื้อหนัง แต่การตั้งตนใหม่ทำให้เรากลับมาเป็นมนุษย์ฝ่ายวิญญาณอีกครั้งหนึ่ง

ด้วยการสารภาพบาปต่อพระเจ้าเราจะกลับเข้าสู่วงกลมข้างล่างได้อีกครั้งหนึ่ง ในเกมบาสเกตบอลเราได้รับโอกาสใหม่ที่จะได้แต้มและมีชัยชนะโดยการตั้งตนใหม่ เช่นเดียวกัน ในชีวิตฝ่ายวิญญาณ เรากลับมามีสัมพันธภาพกับพระเจ้าด้วยการตั้งตนใหม่

จงระวัง! – คริสเตียนสามารถทำบาปร้ายแรงได้

1 โครินธ์ 3:1-3 ได้ยืนยันว่าจะมีผู้เชื่อที่ยังดำเนินชีวิตฝ่ายเนื้อหนัง คริสเตียนสามารถเป็นคนที่น่ารักที่สุดในโลก แต่คริสเตียนบางคนเป็นคนที่น่ารังเกียจที่สุดในโลก ทำไมจึงเป็นอย่างนั้น ปัญหาคือการที่เขาเลือกดำเนินชีวิตฝ่ายเนื้อหนัง

เมื่อคริสเตียนอยู่ภายใต้การทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างสม่ำเสมอและเติบโตขึ้นฝ่ายวิญญาณ เขาจะแสดงผลของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ผลของพระวิญญาณนั้นคือ ความรัก ความปลาบปลื้มใจ สันติสุข ความอดกลั้นใจ ความปรานี ความดี ความสัตย์ซื่อ ความ

สุภาพอ่อนน้อม การรู้จักบังคับตน เรื่องอย่างนี้ไม่มีธรรมชาติบัญญัติห้ามไว้เลย (กาลาเทีย 5:22-23)

อย่างไรก็ตาม คริสเตียนที่อยู่ภายใต้การควบคุมของธรรมชาติบาปและดำเนินชีวิตฝ่ายเนื้อหนังจะทำบาปทางความคิด คำพูด และการกระทำที่ร้ายแรงได้ ถ้าคุณไม่ยอมรับว่าคริสเตียนได้ดำเนินชีวิตฝ่ายเนื้อหนัง คุณก็จะไม่สามารถเข้าใจถึงความจำเป็นของการสารภาพบาป คุณเปรียบเสมือนชาวโครินธ์ซึ่งไม่สามารถเติบโตขึ้นในฝ่ายวิญญาณได้

พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่อาจจะพูดกับท่าน เหมือนพูดกับผู้ที่อยู่ฝ่ายวิญญาณแล้วได้ [คือผู้เชื่อที่ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์] แต่ต้องพูดกับท่านเหมือนคนที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง เหมือนกับท่านเป็นทารก [νηπιος / เนพีโอส] ในพระคริสต์

(1 โครินธ์ 3:1)

ชาวโครินธ์ที่พูดถึงก็เป็นผู้เชื่อ คำว่า “พี่น้องทั้งหลาย” หมายถึงใครก็ตามที่เชื่อในพระเยซูคริสต์ว่าทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเขา ซึ่งก็ทำให้เขาบังเกิดใหม่ในครอบครัวของพระองค์ (ยอห์น 1:12) ถึงแม้อาจารย์เปาโลว่ากล่าวชาวโครินธ์ที่เดินอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง แต่ท่านก็ได้ประกาศว่าเขายังคงตำแหน่ง “ในพระคริสต์” เนื่องจากผู้เชื่อเหล่านี้ไม่ได้ดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณ อาจารย์เปาโลจึงไม่สามารถสั่งสอนพวกเขาได้ หากชาวโครินธ์มีสัมพันธภาพกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาจะสามารถเรียนหลักคำสอนพระคัมภีร์แล้วเติบโตขึ้นในฝ่ายวิญญาณ แต่พวกเขาไม่สามารถพัฒนาขึ้นจากพื้นฐานความรู้ที่เขาเคยเรียน เพราะพวกเขาเป็น “คนที่อยู่ฝ่ายเนื้อ

หนึ่ง” คือคริสเตียนที่อยู่นอกสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้า ถึงแม้ว่าชาวโครินธ์เหล่านี้ได้รับความรอดแล้ว เขาก็ยังดำเนินชีวิตอยู่ฝ่ายเนื้อหนังและกำลังทำลายคริสตจักรท้องถิ่น

ถ้าหากท่านเคยมองผู้เชื่อที่ดำเนินชีวิตฝ่ายเนื้อหนัง และถามตนเองว่า “เขาเป็นคริสเตียนจริงหรือ?” นั่นคงหมายความว่า คุณตัดสินเขาจากการมองตัวเขาแต่ภายนอกเท่านั้น

เพราะพระเจ้าทอดพระเนตรไม่เหมือนกับที่มนุษย์ดู มนุษย์ดูที่รูปร่างภายนอกแต่พระเจ้าทอดพระเนตรจิตใจ

(1 ซามูเอล 16:7ข)

การกระทำบาปทางร่างกายไม่สามารถยึดเอาความรอดไปจากเราได้ เพราะความรอดมาถึงมนุษย์โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เท่านั้น แล้วไม่เกี่ยวกับการกระทำใดๆ ทั้งสิ้น (เอเฟซัส 2:8-9) แต่เมื่อคุณได้เติบโตในพระคำมากยิ่งขึ้น ก็จะได้เห็นว่าพระคัมภีร์แยกแยะระหว่างผู้เชื่อที่ดำเนินชีวิตฝ่ายเนื้อหนังกับผู้เชื่อที่ดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณ

อาจารย์เปาโลตำหนิชาวโครินธ์โดยเรียกพวกเขาว่าเป็น “ทารก” (ภาษากรีกใช้คำว่า *νηπιος* / เนพี โอส) ซึ่งในที่นี้ไม่ได้หมายถึงเด็กแรกเกิด แต่เป็นการแสดงความไม่พอใจที่ชาวโครินธ์ยังโง่เขลาต่อชีวิตคริสเตียนเนื่องจากการติดยึดกับความคิดและการประพฤติฝ่ายเนื้อหนัง

การตั้งต้นใหม่เป็นหลักการสอนเรื่องแรกที่ผู้เชื่อใหม่ต้องเรียนรู้ถ้าเขาจะเติบโตขึ้นฝ่ายวิญญาณ หลังจากที่เขาได้รับความรอดไม่นานผู้เชื่อใหม่จะทำบาปและสูญเสียสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้าไป ถ้าเขาไม่ได้รับการ

ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์อีกครั้งเขาจะไม่ก้าวหน้าในชีวิตคริสเตียน ซึ่งเป็นเช่นเดียวกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นที่โครินธ์

ข้าพเจ้าเลี้ยงท่านด้วยน้ำนม [หลักคำสอนระดับพื้นฐาน] มิใช่อาหารแข็ง [หลักคำสอนระดับสูง] เพราะว่าเมื่อก่อนนั้นท่านยังไม่สามารถรับ และถึงแม้เดี๋ยวนี้ท่านก็ยังไม่สามารถรับ

(1 โครินธ์ 3:2)

เหมือนดังอาจารย์เปาโล ศิษยาภิบาล-ผู้สอนพระคัมภีร์ต้องรับผิดชอบต่อการจัดเตรียมอาหารฝ่ายวิญญาณแก่สมาชิกของคริสตจักรท้องถิ่น แต่อาจารย์เปาโลต้องเลี้ยงชาวโครินธ์ด้วย ‘นม’ คือหลักคำสอนพระคัมภีร์ระดับพื้นฐาน เพราะการมีชีวิตฝ่ายเนื้อหนังขัดขวางความสามารถในการเรียนและการประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์ แม้เพียงคำสั่งสอนอย่างที่เป็นขั้นพื้นฐานที่สุด

รายการบาปของคุณสมบูรณ์หรือยัง?

ด้วยว่าท่านยังอยู่ฝ่ายเนื้อหนังเพราะว่าเมื่อยังอิจฉากัน และขัดเคืองใจกันท่านไม่ได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนังหรือ และไม่ได้ประพฤติตามมนุษย์สามัญ [ผู้ที่ไม่เชื่อ] ดอกหรือ (1 โครินธ์ 3:3)

คริสเตียนบางคนจะมองดูที่บาปทางร่างกายเท่านั้นและไม่เอาใจใส่บาปทางความคิดหรือทางคำพูด บาป ไม่ว่าจะเป็นประเภทใดก็ตามก็ทำให้คริสเตียนหลุดออกจากวงกลมข้างล่าง บาปก็คือบาป และบาปทุกประเภททำให้คริสเตียนดำเนินชีวิตอยู่ฝ่ายเนื้อหนังและรับอิทธิพลจากระบบโลก

การมีชีวิตฝ่ายเนื้อหนังของชาวโครินธ์เริ่มต้นด้วยความอิจฉา ซึ่งเป็นบ่อเกิดของ “ความขัดเคืองใจกัน” เพราะการแข่งขันและความทะเยอทะยาน

สมมุติว่ามีสมาชิกคนหนึ่งในคริสตจักรของคุณที่แสวงชื่อเสียงและต้องการเป็นที่ยอมรับจากผู้อื่น พอเขาได้ยืมว่ามีคนอื่นได้รับการชมเชย ก็เกิดบาปขึ้นในความคิดของเขาคือการอิจฉาและความต้องการที่จะแข่งขันกับคนนั้น เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของตนเขาจึงต้องทำร้ายคู่แข่งเพื่อลบล้างชื่อเสียงของเขาและให้คนอื่นกลับมองตัวเขาแทน จากนั้นคู่แข่งก็ได้ตอบกลับมา สถานการณ์แย่ลงเนื่องจากทั้ง 2 คนใส่ร้ายและนินทากัน ถ้าไม่มีการตั้งต้นใหม่และการก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณก็จะกลายเป็นการแตกแยกภายในคริสตจักร

“ประพฤติตามมนุษย์สามัญ” เล็งถึงการมีแรงจูงใจเหมือนกับผู้ที่ไม่เชื่อ เราไม่สามารถแยกผู้เชื่อที่ดำเนินชีวิตตามความต้องการฝ่ายเนื้อหนังออกจากผู้ที่ไม่เชื่อได้ เพราะทั้งสองพวกนี้ถูกควบคุมโดยธรรมชาติบาป คริสเตียนแบบนี้จะต้องเสื่อมทรามลงไปเรื่อยๆ เพราะเขาไม่ยอมตั้งต้นใหม่ ผู้เชื่อสามารถกระทำบาปหนักได้ และผู้เชื่อบางคนอาจกระทำบาปที่เขาชอบตลอดทั้งชีวิตจนตาย อย่างไรก็ตาม คริสเตียนไม่มีข้อแก้ตัวที่จะอยู่ในสภาพแบบนี้ เราต้องเข้าใจเรื่องการตั้งต้นใหม่หากเราต้องการที่จะเติบโตฝ่ายวิญญาณ ไม่มีผู้ใดที่สามารถเติบโตฝ่ายวิญญาณได้โดยที่ไม่รู้จักวิธีการตั้งต้นใหม่ คุณอาจจะเป็นคนบาปที่น่าสมเพชที่สุด แต่คุณสามารถตั้งต้นใหม่ได้เพราะว่าพระเจ้าทรงจัดเตรียมวิธีการตั้งต้นใหม่ให้เราด้วยพระคุณ พระเจ้าทรงให้อภัยคนบาปที่เลวร้ายที่สุด แม้คุณอาจทำบาปที่ร้ายกาจมาก ขอจดจำไว้ว่า ถ้าคุณยังมีชีวิตอยู่บนโลกนี้ พระเจ้าทรงมีพระประสงค์สำหรับชีวิตของคุณ!

บาปที่พระเจ้าเกลียดชัง

มีหกสิ่งที่พระเจ้าทรงเกลียดชัง มีเจ็ดซึ่งเป็นที่น่าเกลียดน่าชังสำหรับพระองค์ (สุภาษิต 6:16)

พระเจ้าทรงเกลียดชังความบาปทุกอย่าง แต่มี 7 สิ่งที่เป็นบาปใหญ่หลวง คุณอาจแปลกใจที่อ่านว่า 5 สิ่งในบาปทั้ง 7 นี้ไม่ใช่บาปทางการกระทำ โดยมีบาป 2 อย่างเป็นบาปทางความคิด 3 อย่างเป็นบาปทางคำพูด และเพียง 2 อย่างเป็นบาปทางการกระทำ ขอจดจำข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ไว้ เพื่อจะไม่มองข้ามบาปทางความคิดและคำพูด

ตายโศก ลิ่นมูสา และมือที่ทำโลหิตไว้ฝืดให้ตก (สุภาษิต 6:17)

“ตายโศก” หมายถึงความเย่อหยิ่ง การคิดว่าตัวเองอยู่เหนือกว่าผู้อื่น การคิดถึงแต่เรื่องตัวเองเท่านั้น การคิดว่าตนเป็นศูนย์กลาง และการภูมิใจในตัวเองเกินควร ความเย่อหยิ่งเป็นรากบาปซึ่งนำไปถึงบาปอื่น คริสเตียนที่คิดว่าตนเองเป็นคนเก่งฝ่ายวิญญาณเป็นคนเย่อหยิ่ง เขาได้ตั้งมาตรฐานศีลธรรมไว้เอง แล้วหลงเชื่อว่าเขาเป็นคริสเตียนที่ดีเพราะได้หลีกเลี่ยงบาปทางการกระทำบางประการ คนนี้คิดว่าตนกำลังดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณอยู่แต่ไม่ใช่! ความเย่อหยิ่งทำลายสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้า ทำลายจิตใจของเราเอง และทำให้เราเหินห่างจากผู้อื่น

บาปต่อไปคือ “ลิ่นมูสา” เป็นความพยายามที่จะปิดบังความจริงเพื่อจะไม่ต้องรับผิดชอบต่อความผิดพลาดของตน เช่นเดียวกับบาปทางคำพูดทั้ง

ปวง การพุดมูสามิจุดกำเนิดจากบาปทางความคิด เช่น ความเย่อหยิ่ง ความ กังวลใจ หรือความกลัว

“มือที่ทำโลหิตไร้ผิดให้ตก” เป็นฆาตกรรม คริสเตียนสามารถฆ่าคน ได้ และเคยกระทำจริง ก่อนคนทำฆาตกรรม จิตใจของเขาถูกรอบงัดด้วย ความบาปทางความคิด รวมถึง ความ โกรธ การอิจฉาริษยา ความเกลียด ความขมขื่นและความแค้น ซึ่งสุดท้ายก่อให้เกิดการฆาตกรรมขึ้นมา

จิตใจที่คิดแผนงานโหดร้าย เพ้าซึ่งรีบวิ่งไปสู่ความชั่ว (สุภาษิต 6:18)

คุณพยายามวางแผนที่จะแก้แค้นกับคนที่ทำลายชีวิตคุณไหม? “จิตใจที่ คิดแผนงานโหดร้าย” คือบาปทางความคิดอีกประการหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรง เกลียดชัง

“เพ้าซึ่งรีบวิ่งไปสู่ความชั่ว” บรรยายถึงคนที่ปล่อยให้ธรรมชาติบาปของ ตนนำไปสู่ความชั่วในหลายรูปแบบ ผู้เชื่อที่ดำเนินชีวิตฝ่ายเนื้อหนังขาด วินัยและการบังคับตน และมักมีชีวิตที่คลุกคลีกับการทรยศ การหลอก หลวง และการกระทำผิดหลายอย่าง

พยานเท็จซึ่งหายใจออกเป็นคำมูสา และคนผู้หว่านความ แดกร้าวท่ามกลางพวกพี่น้อง (สุภาษิต 6:19)

“พยานเท็จซึ่งหายใจออกเป็นคำมูสา” ยังต่างไปจากคนที่พุดมูสา เพราะว่าพยานเท็จตั้งใจพุดมูสาและใส่ร้ายในขณะที่เขากำลังกล่าวคำสวด สาบาน

สุดท้าย “คนผู้หว่านความแดกร้าวท่ามกลางพี่น้อง” เตือนให้เรานึกคิดถึง ความแตกแยกที่เกิดขึ้นภายในคริสตจักร โครินธ์ ซึ่งก็เป็นเรื่องธรรมดาใน

คริสตจักรหลายๆ แห่งในปัจจุบัน คนกลุ่มหนึ่งแข่งขันเพื่อจะมีอำนาจ เหนือกว่าอีกกลุ่มหนึ่งโดยอาศัยคำพุดเสียดสี นินทาและการโกหก โดยจงใจ ทำลายชื่อเสียงของคู่แข่ง

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ทำให้เราเข้าใจว่าไม่มีบาปใดๆที่เล็กน้อย หลายคน เข้าใจว่าบาปคือการกระทำผิดที่มองเห็นได้ชัด หรือการละเมิดข้อห้ามทาง ศาสนา อย่างไรก็ตาม มีหลายครั้งที่บาปทางความคิดหรือคำพุดได้ก่อให้เกิด ผลภายหลังที่ร้ายแรงที่สุด เพราะฉะนั้น หากเราจะหลีกเลี่ยงที่จะดำเนินชีวิต ฝ่ายเนื้อหนัง การกระทำบาปต่อเนื่อง และการติสอนจากพระเจ้า เราจึงต้อง รู้จักวิธีการที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้เราในการรับการประกอบด้วยพระ วิญญาณบริสุทธิ์

พันธกิจ 2 อย่างของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ในขณะที่เราได้รับความรอด ผู้เชื่อทุกคนได้รับ การทรงสถิตโดยพระ วิญญาณบริสุทธิ์ และ การทรงประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พันธกิจ 2 อย่างนี้ไม่เหมือนกันและไม่ควรถูกสับสนกัน การที่เราได้รับการทรง สถิตอยู่ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นความสัมพันธ์อันถาวร ไม่ขึ้นอยู่กับ ว่าเรากำลังดำเนินชีวิตฝ่ายเนื้อหนังหรือตามน้ำพระทัยของพระเจ้า แต่การ ที่เราได้รับการทรงประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นสิ่งที่ไม่ยั่งยืน และขึ้นอยู่กับสถานภาพฝ่ายวิญญาณของเราในแต่ละช่วงเวลา

ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือว่าท่านเป็นวิหารของพระเจ้า และพระ วิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ [οἰκέω / ออย-คีโ] ในท่าน (1 โครินธ์ 3:16)

ในภาษากรีก คำกริยาว่า *ออย-คีโอ* ถูกเขียนด้วย indicative mood ซึ่งเป็นมาลาที่บ่งบอกว่าการกระทำที่พูดถึงได้บังเกิดขึ้นเป็นความจริงแล้ว ความจริงของข้อนี้คือ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตอยู่ในผู้เชื่อทุกคนเพื่อกระทำให้ร่างกายของผู้เชื่อเป็นพระวิหารของพระเยซูคริสต์¹⁰ การทรงสถิตอยู่โดยพระองค์ไม่สามารถสูญหายไปจากเราได้เพราะเป็นสถานะอันถาวร ซึ่งขึ้นอยู่กับความสัตย์ซื่อของพระเจ้า แต่การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นสถานะที่ชั่วคราว และขึ้นอยู่กับ การตัดสินใจจากความคิดเสรีของคุณ

10. ในสมัยอิสราเอล พระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งยังไม่ได้เสด็จมายังโลกในฐานะเป็นมนุษย์ (the pre-incarnate Jesus Christ) ได้ทรงปรากฏเป็น พระสิริเชคัยนาห์ (the Shekinah Glory) และทรงสถิตอยู่ในพลับพลา หรือ พระวิหาร (อพยพ 25:21-22; เลวีนิติ 26:11-26; สดุดี 91:1; ฮีบรู 9:5) พระสิริเชคัยนาห์ยังทรงปรากฏพระองค์เป็นเสาเมฆตอนกลางวัน หรือเสาไฟในตอนกลางคืน และส่องแสงสว่างเหนือกว่าหีบพันธสัญญา การทรงปรากฏของพระสิริเชคัยนาห์ได้รับรองถึงพระพรทั้งบน โลกและตลอดนิรันดร์ซึ่งพระเจ้าทรงสัญญาแก่ อิสราเอล

ในยุคคริสตจักรนี้การทรงสถิตจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกระทำให้ร่างกายของผู้เชื่อเป็นพระวิหารสำหรับความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ คือสถานะที่พระองค์ทรงปรากฏในสภาพ Shekinah Glory และเป็นการทรงรับรองว่าเราจะรับพระพรจากพระเจ้าในปัจจุบันและนิรันดร์ (ยอห์น 14:19-20; 16:7; 17:22-23; โรม 8:10; 1 โครินธ์ 3:16; 6:19; 2 โครินธ์ 3:17-18)

และอย่ามาเหล้าองุ่นซึ่งจะทำให้เสียคน แต่จงประกอบเต็ม [$\pi\lambda\eta\rho\acute{o}\omega$ / *เพล-รู*] ด้วยพระวิญญาณ (เอเฟซัส 5:18)

คำกริยาว่า *เพล-รู* ถูกเขียนด้วย imperative mood (มาลาบังคับ) ซึ่งแสดงถึงพระบัญชาจากพระเจ้า เป็นคำสั่งซึ่งเราจะต้องเลือกกระทำตามพระเจ้าจะไม่บัญญัติผู้เชื่อให้มีสถานะฝ่ายวิญญาณที่ถาวร (เปรียบเทียบประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์กับการทรงสถิตอยู่) เราเองต้องตัดสินใจว่าจะประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือไม่

เพล-รู แปลว่า “ทำสิ่งไม่สมบูรณ์ให้สมบูรณ์” “มีอิทธิพลต่อ” และ “เติมให้เต็ม” ไม่มีผู้เชื่อคนใดที่สามารถทำตามพระบัญชาต่างๆ ของพระเจ้าและบรรลุเป้าหมายของชีวิตคริสเตียนได้โดยอาศัยกำลังของมนุษย์ พระวิญญาณบริสุทธิ์จึงทรงประทานฤทธิ์เดชแก่เรา เพื่อที่จะดำเนินชีวิตคริสเตียนอย่างบริบูรณ์ แต่ถ้าเราได้รับการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว เวลารอดทำไม่ยังต้องมีพระบัญชาว่า “จงประกอบด้วยพระวิญญาณ”

เพราะธรรมชาติบาปของเรา ทุกครั้งที่เรากระทำบาปเราได้สูญเสียการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และกลายเป็นคริสเตียนที่ดำเนินชีวิตฝ่ายเนื้อหนัง เราไม่ได้รับการควบคุมโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว แต่ถูกควบคุมด้วยธรรมชาติบาป เราจะต้องทำอะไรถึงจะแก้ไขปัญหานี้ได้?

ตั้งต้นใหม่!

การตั้งต้นใหม่มีไว้สำหรับผู้เชื่อเท่านั้น หากคุณยังไม่ได้ยอมรับพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของคุณ การสารภาพบาปจะไม่มีประโยชน์

เลย ในฐานะเป็นผู้ไม่เชื่อ คุณสามารถสารภาพบาป รู้สึกผิดในบาปที่ได้ทำ รู้สึกเสียใจหรือแม้แต่พยายามจะชดใช้ในสิ่งที่ได้ทำไปโดยการกระทำดี แต่ถ้าปราศจากความเชื่อในพระคริสต์คุณก็ยังไม่สามารถที่จะรับการยกโทษบาปได้

ถ้าคุณเป็นผู้เชื่อ คุณไม่มีข้ออ้างที่จะให้บาปทำลายชีวิตฝ่ายวิญญาณของคุณ จงตั้งต้นใหม่และก้าวต่อไป!

ถ้าเราสารภาพ [όμολογέω/โฮโมโล-กโฮ] บาปของเรา พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเราและจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น

(1 ยอห์น 1:9)

คำว่า “ฮัว” แปลจากคำกรีกที่ใช้ในอนุประโยคเงื่อนไขขั้นที่ 3¹¹ การทำ

11. ในภาษากรีกการแสดงลักษณะประโยคข้อแม้มีทั้ง 4 รูปแบบ ดังนี้ว่า **รูปแบบที่ 1** ถือว่าสิ่งที่เป็นข้อแม้เป็นความจริง “ถ้าคุณจะทำ และฉันถือว่าคุณจะทำจริง” **รูปแบบที่ 2** ถือว่าสิ่งที่เป็นข้อแม้เป็นความจริง “ถ้าคุณจะทำ แต่ฉันถือว่าคุณจะไม่ทำจริง” **รูปแบบที่ 3** แสดงถึงความไม่แน่นอน “คุณอาจจะทำ หรือไม่ทำก็ได้” **รูปแบบที่ 4** แสดงถึงเหตุการณ์ในอนาคต ซึ่งคงไม่เกิดขึ้น “ฉันหวังว่าจะเป็นความจริง แต่คงไม่เป็นเช่นนั้น” ศึกษาเพิ่มเติมได้จาก หนังสือ *A Manual Grammar of the Greek New Testament* โดย H.E. Dana และ Julias R. Mantey (New York: The Macmillan Company, 1955) หน้า 289-90

ตามเงื่อนไขขั้นอยู่กับการตัดสินใจของคุณเอง คุณอาจตั้งต้นใหม่หรือไม่ทำก็ได้ เราทุกคนเลือกทำจากการใช้ความคิดเสรีของตน

คำว่า โฮโมโล-กโฮ ในภาษากรีกซึ่งถูกแปลว่า “สารภาพ” มีความหมายว่า กล่าวถึง ท่อง หรือ ยอมรับ คำกริยานี้ถูกใช้ในศาลสมัยโบราณ ตอนที่จำเลยต้องยอมรับความผิดต่อผู้พิพากษา ข้อพระคัมภีร์ 1 ยอห์น 1:9 มีความหมายเช่นเดียวกันคือ ยอมรับความผิดบาปของคุณต่อพระเจ้า¹² โฮโมโล-กโฮ ไม่ได้หมายความว่าเราต้องรู้สึกเสียใจหรือสงสารตัวเองเพราะสิ่งที่ทำ และไม่ได้หมายความว่าเราต้องบอกความผิดบาปต่อสาธารณชน หรือทุกข์ทรมานเพราะรู้สึกผิด คำนี้ไม่มีความหมายเกี่ยวกับอารมณ์ใดๆทั้งสิ้น

เมื่อเรายืนต่อศาลสูงสุดแห่งสวรรค์ ความรู้สึกที่เรามีต่อบาปของเราไม่มีผลแต่อย่างใด การกระทำดีหรืออารมณ์ของเราไม่อาจบวกกับการไถ่บาปอันสมบูรณ์แบบของพระเยซูคริสต์ ถึงแม้ว่าความรู้สึกผิดอาจมาพร้อมกับการสารภาพบาป แต่ความรู้สึกนั้นไม่สามารถเปลี่ยนแปลงการให้อภัยบาปของพระเจ้าได้ คุณเพียงแค่ว่ากล่าวถึงบาปที่ได้ทำไปต่อพระบิดาเท่านั้น

การสารภาพบาปที่รวมการดำเนินตัวเองหรือการทำร้ายตัวเองเพื่อล้างความผิด เป็นการหมิ่นประมาทพระคุณของพระเจ้า 1 ยอห์น 1:9 ไม่ได้เขียนว่า “ถ้าเราเรียกร้องการยกโทษ...” เราเพียงแค่ว่ายอมรับและกล่าวถึงความบาปที่เราได้กระทำ

12. การอ้างถึงพระเยซูทรงเป็น “ผู้ทูลขอพระบิดาเพื่อเรา” (ภาษาอังกฤษใช้คำว่า *advocate* หรือ *defence attorney*) ใน 1 ยอห์น 2:1 เป็นการเล็งถึงบริบททางการศาลของ 1 ยอห์น 1:9

สารภาพต่อพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียว

ไม่มีข้อหนึ่งในพระคัมภีร์ที่สอนว่าเราได้รับการชำระผ่านพิธีกรรมหรือผ่านการทอ้งบทสวดต่อบาทหลวง ศิษยาภิบาล หรือเจ้าหน้าที่คนอื่นของคริสตจักร เมื่อได้รับความรอด คุณได้กลายเป็นปุโรหิตหลวง และได้รับสิทธิพิเศษที่จะเป็นตัวแทนของตนเองต่อหน้าพระพักตร์ของพระเจ้า ทั้งในการอธิษฐานและการสารภาพบาป (1 เปโตร 2:5, 9) การสารภาพบาปต่อพระเจ้าเป็นเรื่องส่วนตัวและไม่ใช้ฐานะของคนอื่น มีแต่พระเจ้าที่สามารถให้อภัยบาปของคุณได้

การเปิดเผยบาปไม่จำเป็นต่อการตั้งต้นใหม่ และอาจก่อบาปทางความคิดในจิตใจของคนอื่นด้วย การเปิดเผยเรื่องบาปส่วนตัวอาจทำลายชีวิตของผู้ที่เกี่ยวข้อง นำคนอื่นเข้ามาเกี่ยวพัน หรือเปิดเผยความบาปอันเลวร้ายซึ่งทำให้คนอื่นสะดุด กษัตริย์ดาวิดแห่งอิสราเอลทำบาปใหญ่ซึ่งก่อผลร้ายแรงและยาวนาน ถึงแม้ว่าหลายคนต้องทนทุกข์เพราะบาปของเขา แต่ดาวิดกล่าวถึงบาปของเขาต่อพระเจ้าเพียงผู้เดียว “ข้าพระองค์ได้ทำบาปต่อพระองค์ ต่อพระองค์เท่านั้น” (สดุดี 51:4ก)

การขอโทษจากผู้ที่เราทำให้เสียใจหรือบาดเจ็บเป็นการกระทำที่เหมาะสม ซึ่งเราต้องทำด้วยแรงจูงใจที่ถูกต้องและด้วยน้ำใจที่แท้จริง กล่าวคือ เรามีความต้องการที่จะรักษาความสัมพันธ์กับคนนั้นไว้ ไม่ใช่เพื่อเป็นการบรรเทาความรู้สึกผิด และเมื่อคุณจะขอโทษเขา จงทำเป็นส่วนตัวและหลังจากที่คุณได้สารภาพบาปนั้นต่อพระบิดาให้เรียบร้อยก่อน

การยกโทษบาปโดยพระองค์เท่านั้น

การที่พระเจ้าทรงยกโทษบาปของเรามีฐานบนพระลักษณะอันสมบูรณ์แบบของพระองค์ อย่างที่เขียนไว้ว่า “พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม” คำว่า *สัตย์ซื่อ* ทำให้เรารู้ว่าพระเจ้าจะทรงยกโทษบาปผิดของเราทุกครั้งที่เรากล่าวถึงบาปของเราต่อพระองค์ พระเจ้าจะไม่ทรงผิดคำสัญญาของพระองค์ พระคุณของพระองค์ไม่มีวันหมดสิ้น พระองค์จะไม่ทรงเบื้อหน้ากับการที่เราต้องตั้งต้นใหม่ครั้งแล้วครั้งเล่า พระองค์ไม่เคยตรัสว่า “พอแล้ว เจ้าไม่สมควรจะได้รับการยกโทษบาปอีกแล้ว!” แท้ที่จริงเราไม่สมควรที่จะได้รับการยกโทษแม้เพียงครั้งเดียว แต่พระองค์ยังทรงยกโทษบาปของพวกเราเสมอ

ความชอบธรรมของพระเจ้าต้องได้รับการพอพระทัยก่อนที่พระองค์จะสามารถให้อภัยเราได้ เมื่อความชอบธรรมของพระองค์ได้รับการพอพระทัยแล้ว พระองค์ผู้ทรงยุติธรรม ก็จะทรงให้อภัยเรา

อย่างไรก็ตาม ความชอบธรรมและความยุติธรรมของพระองค์ไม่อาจถูกประนีประนอม ในฐานะเป็นผู้พิพากษาที่ชอบธรรมและยุติธรรม พระองค์ไม่สามารถรับการกระทำอันเกิดจากความพยายามของมนุษย์ ความรู้สึกผิดหรืออารมณ์อย่างหนึ่งอย่างใด มีแต่การไถ่บาปบนไม้กางเขนของพระเยซูคริสต์ซึ่งพอพระทัยพระเจ้า เป็นการกระทำที่ลุดึงมาตรฐานความชอบธรรมและความยุติธรรมของพระองค์

คำกริยาสองคำนี้ “*ทรงโปรดยกบาป*” และ “*ทรงชำระ*” ใ้สื่อธิบายถึงผลของการตั้งต้นใหม่ ในภาษากรีก คำกริยา ἀφίημι (*อะ-ฟี-เอ-มี*) หมายความว่า *ให้อภัย* หรือ *ยกเลิก* ในเวลาที่เรากล่าวถึงบาปต่อพระบิดา

พระองค์ก็ทรงยกบาปให้ทันที และเราได้รับการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์อีกครั้งในทันที จากนั้น ในกรณีที่ผู้เชื่อยังต้องรับการติสอนจากพระเจ้าเพราะบาปนั้น ความทุกข์ที่เขาจะต้องรับจากการติสอนจะกลายเป็นพระพร การที่เขาได้รับการทรงนำจากพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทำให้เขาสามารถประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์ต่อสถานการณ์ของเขา แล้วก้าวต่อไปในชีวิตฝ่ายวิญญาณ¹³

เกิดอะไรขึ้นกับบาปที่เราลืมไปแล้ว หรือบาปที่เราไม่สำนึกว่าเป็นบาป? พระองค์ได้ทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น ในภาษากรีก คำว่า καθαρίζω (คาธาโรซิซ) หมายความว่า ชำระ แยกออกเพื่อชำระให้บริสุทธิ์ หรือ ทำให้บริสุทธิ์ และหมายถึงการชำระเราจากบาปทุกประการที่เราได้กระทำ เมื่อเราได้สารภาพบาปที่เราสำนึกได้ต่อพระบิดา พระองค์ทรงโปรดยกบาปนั้น และชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น ซึ่งรวมทั้งบาปที่เราไม่สำนึกและบาปที่เราลืมไปแล้ว

คำอุปมาเรื่องบุตรน้อยหลงหาย

พระเยซูทรงอธิบายการให้อภัยบาปของพระเจ้าโดยยกคำอุปมาเรื่องบุตรน้อยหลงหาย (ลูกา 15:11-32)¹⁴ คำอุปมานี้ได้รวมเรื่องของคน 3 คน ได้แก่ บิดา บุตรชายคนโต และบุตรชายคนเล็ก บุตรคนเล็กไปถึงผู้เชื่อที่ทำบาปอยู่

13. ดู การทนทุกข์ของคริสเตียน (แปลและพิมพ์ 2005) หน้า 41-80

14. คำอุปมา บุตรน้อยหลงหาย รับการอธิบายอย่างละเอียดในหนังสือ *The Prodigal Son* (1974)

เรื่อยๆ และดำเนินชีวิตฝ่ายเนื้อหนัง ความบาปที่เขาได้กระทำทำให้เขาถูกแยกออกจากบิดา ซึ่งเล็งถึงพระเจ้าพระบิดา

บุตรคนเล็กได้ขอแบ่งมรดกส่วนของเขา แล้วเดินทางไปเมืองไกล โดยใช้ชีวิตเสเพลและผลาญทรัพย์ไปอย่างสุรุ่ยสุร่าย เขาทำลายชีวิตตัวเอง นี่คือผลภายหลังของการดำเนินชีวิตฝ่ายเนื้อหนัง เขากลายเป็นคนขอทานและต้องอาศัยอยู่กับหมู เมื่อหมดทางแล้ว เขาได้สำนึกว่าตัวเองเป็นคนเลว จึงใคร่ที่จะกลับไปหาบิดา

ถ้าเราจะลุกขึ้นไปหาบิดาเรา และพูดกับท่านว่า “บิดาเจ้าข้า

ข้าพเจ้าได้ผิดต่อสวรรค์และผิดต่อท่านด้วย” (ลูกา 15:18)

คำพูดนี้เป็นคำอธิษฐานเพื่อการตั้งต้นใหม่ แต่คำพูดต่อไปแสดงถึงความสับสนของเขาในเรื่องการให้อภัย

“ข้าพเจ้าไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของท่านต่อไป ขอ

ท่านให้ข้าพเจ้าเป็นเหมือนลูกจ้างของท่านคนหนึ่งเถิด”

(ลูกา 15:19)

เพราะความคิดที่เสื่อมทรามของบุตรน้อย เขาจึงเชื่อว่าบิดาจะไม่รักเขา และไม่ถือเขาเป็นบุตรอีกต่อไป เขาคิดว่าโอกาสที่บิดาจะยกโทษจะมีมากกว่าถ้าเขาแสดงการเสียสละหรือความรู้สึกลึกซึ้งของเขา แต่เขาคิดผิด การยกโทษต้องขึ้นอยู่กับคุณลักษณะของบิดา เช่นเดียวกัน คริสเตียนหลายคนก็คิดผิดเรื่องการให้อภัยบาปของพระเจ้า เมื่อบุตรน้อยยกกลับมาที่บ้านแล้ว เขาประหลาดใจในความรัก ความเมตตา และการให้อภัยที่เขาได้รับจากบิดา

แล้วเขาก็ลุกขึ้นไปหาบิดาของตน แต่เมื่อเขายังอยู่แต่ไกล
บิดาแลเห็นเขาและมีความเมตตา จึงวิ่งออกไปกอดคอจับเขา

(ลูกา 15:20)

ข้อนี้แสดงให้เห็นถึงพระลักษณะของพระเจ้าว่าทรงปฏิบัติอย่างไรใน
การที่พระองค์ทรงโปรดอภัยบาปให้เรา ความสัพพัญญูของพระเจ้าทำให้
พระองค์ทรงทราบล่วงหน้าถึงบาปทั้งหมดที่เราจะกระทำ และพระองค์ยัง
ทรงทราบล่วงหน้าถึงการสารภาพบาปของเราทุกคำ ความชอบธรรมและ
ความยุติธรรมของพระเจ้าได้รับรองว่าเราได้รับการให้อภัยผิดบาป
เนื่องจากการทรงไถ่บาปของพระเยซูคริสต์ ความรักของพระเจ้าสามารถ
ไหลลงมาสู่ชีวิตของเราได้เพราะการไถ่บาปนั้น และความรักของพระเจ้า
ยังรับรองความเมตตาของพระองค์ที่มีต่อเราเมื่อเราได้ตั้งต้นใหม่

เมื่อเราสารภาพบาปของเราต่อพระเจ้าแล้ว พระเจ้าทรงเป็นเช่นบิดาที่
วิ่งไปหาบุตร พระองค์ทรงเข้าใกล้เรา กอดคอและจับเรา บาปที่ได้รับการ
ให้อภัยแล้วไม่อาจขัดขวางสัมพันธ์ภาพระหว่างเรากับพระองค์ได้ นั่น
แหละ คือพระคุณพระเจ้า!¹⁵

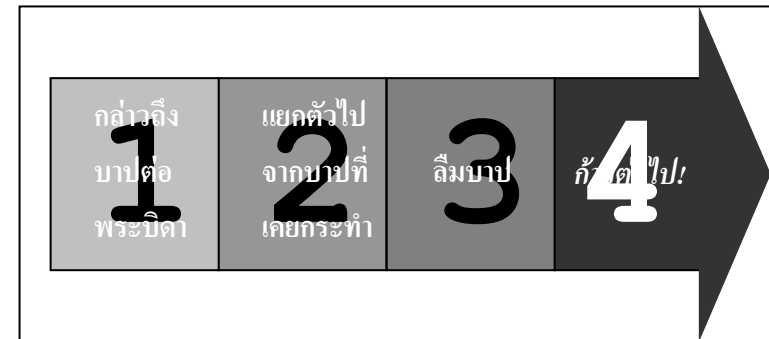
คนที่ชอบถือกฎศาสนาและยังไม่เข้าใจหรือไม่สำนึกในพระคุณของ
พระเจ้ามักจะไม่เห็นด้วยกับหลักคำสอนนี้เพราะคิดว่าการตั้งต้นใหม่เป็น
ใบอนุญาตที่จะกระทำบาปต่อเนื่อง อาจมีผู้เชื่อบางคนที่ยังพ่ายแพ้ต่อบาป

15. หลักการของการตั้งต้นใหม่อยู่ในพระธรรม เนหะมีย์ 1:6; สดุดี 32:5;
38:18; 51:3-4; สุกายิต 28:13; ดาเนียล 9:4; 1 โครินธ์ 11:31; 1 เปโตร 4:17

ของตนและใช้การตั้งต้นใหม่แบบนี้ก็ได้ แต่การตั้งต้นใหม่เป็นวิธีการซึ่ง
ทำให้เรากลับสู่ตำแหน่งซึ่งเราจะสามารถดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณและรับ
ใช้พระเจ้าอีกครั้ง ไม่ใช่ตำแหน่งเพื่อที่เราจะสามารถหาข้อแก้ตัวสำหรับ
บาปที่เรายังกระทำอยู่ ไม่มีผู้เชื่อคนใดที่สามารถอยู่ในน้ำพระทัยของพระ
เจ้าได้หากเขาไม่ได้รับฤทธิ์เดชผ่านการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์
การตั้งต้นใหม่เป็นวิธีเดียวที่จะพ้นจากบาปและรับการประกอบด้วยพระ
วิญญาณบริสุทธิ์อีกครั้ง

จะต้องทำอะไรหลังจากสารภาพบาปแล้ว?

หลังจากเราได้กล่าวถึงบาปของเราต่อพระบิดาแล้ว มีอีก 3 ขั้นตอนที่ต้อง
ตามมา ได้แก่ การแยกตัวไปจากบาปที่เคยกระทำ ลืมบาป (ไม่จดจำ
บาปที่เคยกระทำ) และ ก้าวต่อไป¹⁶ ขั้นตอนในการตั้งต้นใหม่นี้ได้ปกป้อง
ผู้เชื่อจากการดำเนินชีวิตฝ่ายเนื้อหนังเพราะการทำบาปอย่างต่อเนื่อง

วิธีการตั้งต้นใหม่ตาม 4 ขั้นตอน

16. ดูหนังสือ *Isolation of Sin*

แยกตัวไปจากบาปที่เคยกระทำ (Isolate your sins)

จงระวังให้ดี อย่าให้ใครเพิกเฉยต่อพระคุณของพระเจ้าและอย่าให้มีรากขมขึ้นงอกขึ้นมา ทำความขุ่นยากให้ ซึ่งจะเป็นเหตุให้คนเป็นอันมากเสียไป (ฮีบรู 12:15)

รากไม้เป็นส่วนที่ดูดอาหารมาเลี้ยงลำต้น เมื่อจิตใจของคุณฝังรากไว้ในความขมขื่นก็จะเป็นเหตุให้เกิดบาปร้ายแรงต่อเนื่อง ทั้งทางความคิด คำพูด และการกระทำ ความขมขื่นได้ก่อโทษ ความเกลียดชัง การแค้น การนิทา การใส่ร้าย การทำลาย หรืออาจชักนำไปถึงฆาตกรรมก็ได้ อย่างไรก็ตาม ความทรงจำเกี่ยวกับเหตุการณ์ร้ายหรือบาปในอดีตจำเป็นต้องถูกกักไว้เพื่อไม่ก่อบาปขึ้นมาอีก เราจึงต้องแยกตัวไปจากบาปที่เคยกระทำ เพื่อระงับการทำบาปต่อเนื่อง

จงลืมนานและก้าวต่อไป

ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ถือว่าข้าพเจ้าได้ฉวยไว้ได้แล้ว แต่ข้าพเจ้าทำอย่างหนึ่ง คือลืมนานที่ผ่านพ้นมาแล้วเสีย และโน้มตัวออกไป [ก้าวต่อไป] หาสิ่งที่อยู่ข้างหน้า

(ฟิลิปปี 3:13)

ก่อนที่อาจารย์เปาโลจะได้รับความรอดบนเส้นทางไปเมืองดามัสกัส ท่านมีชื่อเสียงในแง่ร้าย เพราะการมุ่งหมายอันจ้องมองที่จะกำจัดคริสเตียน (ฟิลิปปี 3:6) ถึงแม้ว่าพระเจ้าได้ทรงยกบาปที่ร้ายกาจของอาจารย์เปาโล แต่ถ้าท่านไม่ได้แยกตัวออกจากบาปที่ได้กระทำในอดีตของท่านนั้น ความ

ทรงจำที่ฟ้องผิดอาจทำลายชีวิตฝ่ายวิญญาณของท่าน แต่ท่านได้แยกและลืมนานในอดีตและมุ่งไปที่เป้าหมายแห่งปัจจุบัน คือ การเป็นผู้เชื่อที่โตฝ่ายวิญญาณ

เมื่อเราได้สารภาพบาปของเราแล้ว เราต้องลืมนานนั้นเหมือนที่พระเจ้าทรงลืมนาน (สดุดี 103:12; อีสยาห์ 43:25) บางคนอาจขจัดใจคุณ และคุณได้ตอบสนองด้วยความขมขื่นและความโกรธ แล้วคุณได้สารภาพต่อพระเจ้า พระเจ้าทรงอภัยและทรงลืมนานนั้นไปเสีย แต่การที่คุณเองไม่ยอมลืมนานนั้นอาจก่อให้เกิดความเกลียดชังและความต้องการที่จะแก้แค้น บาปทางความคิดเหล่านี้จะกลายเป็นบาปทางคำพูดและการกระทำถ้าหากคุณไม่รีบตั้งตนใหม่ แยกตัวออกจากบาปในอดีต และลืมนานเสีย อย่างไรก็ตาม ถ้าคุณได้กระทำตามสามขั้นตอนนี้แล้ว คุณจะเป็อิสระที่จะก้าวต่อไปถึงเส้นชัยแห่งชีวิตคริสเตียน

ข้าพเจ้ากำลังบากบั่น [ก้าวต่อไป] มุ่งไปสู่หลักชัย เพื่อจะได้รับรางวัลซึ่งพระเจ้าได้ทรงเรียกจากเมืองบนให้เราไปรับในพระเยซูคริสต์ (ฟิลิปปี 3:14)

การพิจารณาตนเอง หรือ การติสอนจากพระเจ้า

เมื่อเราทำบาป เรามักจะต้องได้รับการติสอนจากพระเจ้า

เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงติสอนผู้ที่พระองค์ทรงรัก และเมื่อพระองค์ทรงรับผู้ใดเป็นบุตร ก็ทรงติสอนผู้นั้น (ฮีบรู 12:6)

เราเองจะต้องเลือกระหว่างการพิจารณาตัวเอง หรือ การติสสอนจากพระเจ้า ความเพิกเฉยต่อการตั้งตนใหม่จะทำให้เราถูกการติสสอนจากพระเจ้า อาจารย์เปาโลได้เตือนชาวโครินธ์เกี่ยวกับหลักการนี้ในข้อความที่เกี่ยวกับพิธีมหาสนิท (1 โครินธ์ 11:28-32) ก่อนจะทำพิธีศีลมหาสนิท ผู้เชื่อกควร “พิจารณา” หรือ “ตัดสิน” ตนเอง นั่นหมายถึงการตั้งตนใหม่

ขอให้ทุกคนพิจารณาตนเอง [ตั้งตนใหม่] แล้วจึงกินขนมปังและดื่มจากถ้วยนี้ (1 โครินธ์ 11:28)

ผู้เชื่อทุกคนได้รับสิทธิ์ (และรับบัญชา) เข้าร่วมในพิธีมหาสนิท แต่อาจารย์เปาโลได้เตือนเราว่า เราไม่ควรจะเข้าร่วมพิธีหากยังมีบาปที่ไม่ได้สารภาพ

เพราะว่าคนที่กินและดื่ม โดยมีได้สังเกตเห็นพระกายขององค์พระผู้เป็นเจ้า ก็กินและดื่มเป็นเหตุให้ตนเองถูกพิพากษาโทษ [การติสสอนจากพระเจ้า] (1 โครินธ์ 11:29)

ด้วยเหตุนี้พวกท่านหลายคนจึงอ่อนกำลัง [การติสสอนแบบตักเตือน] และป่วยไข้ [การติสสอนหนัก] และหลายคนก็ล่วงหลับไป [การลงโทษถึงขั้นตาย] (1 โครินธ์ 11:30)

แต่ถ้าเราพิจารณาตัวเราเอง [การตั้งตนใหม่] เราคงไม่ต้องถูกทำโทษ [การติสสอนหรือการลงโทษถึงตายจากพระเจ้า] (1 โครินธ์ 11:31)

เมื่อพระผู้เป็นเจ้าทรงลงโทษเรานั้น พระองค์ทรงติสสอนเราเพื่อมิให้เราถูกทรงพิพากษาลงโทษด้วยกันกับโลก (1 โครินธ์ 11:32)

คำว่า ‘ถ้า’ ในข้อ 31 ซึ่งขึ้นต้นประโยคเงื่อนไขขั้นที่สอง ได้แสดงว่าชาวโครินธ์ควรพิจารณาตัวเองแต่ว่าเขาไม่ได้ทำ เพราะการเสื่อมและการถอยหลังฝ่ายวิญญาณคริสตจักร โครินธ์จึงกำลังแย่ ด้วยว่าสมาชิกแต่ละคนต้องถูกการติสสอนจากพระเจ้าตาม 3 ประเภท (3 ขั้นตอน) ได้แก่

1. *อ่อนกำลัง* (weak) คือ อาการเจ็บป่วยที่ไม่คอยกระทบต่อร่างกายแต่มีผลกระทบทางความคิดมากกว่า เช่น อ่อนเปลี้ย ขาดแรงจูงใจ และเป็นโรคซึมเศร้า การติสสอนอย่างนี้เป็นการเตือนให้ผู้เชื่อตั้งตนใหม่ก่อนที่เหตุการณ์จะแย่งลงกว่านี้

2. *ป่วยไข้* (sick) คือป่วยทางร่างกาย ซึ่งอาจถึงขั้นพิการ การติสสอนหนักอย่างนี้มีไว้สำหรับผู้เชื่อที่คือคิง ซึ่งถูกสถาปนาไว้เพื่อให้เขาจะสะดุ้งตกใจแล้วกลับใจจากการดำเนินชีวิตฝ่ายเนื้อหนัง

3. *ล่วงหลับไป* (sleep) ซึ่งในภาษากรีกใช้คำว่า κοιμάω (คอยมาว) ที่มักจะถูกใช้เมื่อพูดถึงความตายทางร่างกายของผู้เชื่อ (1 เธสะโลนิกา 4:14) ถ้าผู้เชื่อไม่ยอมเปลี่ยนวิถีชีวิตของเขา พระเจ้าอาจทำให้ชีวิตของเขาจบลงด้วยการติสสอนถึงตาย ซึ่งถูกเรียกว่า “บาปที่นำไปสู่ความตาย” ใน 1 ยอห์น 5:16ก

ถ้าเราไม่อยากจะถูกการติสสอนจากพระเจ้า เราต้องพิจารณาชีวิตของตนเอง หลังจากเราได้ตั้งตนใหม่และกลับมามีสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้าอีก

ครั้ง พระเจ้าจะทรงกระทำหนึ่งใน 3 ให้แก่เรา ทางเลือกแรกคือ พระองค์อาจไม่ลงโทษ (1 โครินธ์ 11:31) สองคือ ความเจ็บปวดจะลดลงและถูกเปลี่ยนให้เป็นพระพรต่อผู้ที่ต้องรับ และสาม การติสอนอาจมีเท่าเดิม แต่การติสอนนั้นจะกลายเป็นพระพรที่เพิ่มขึ้นอีก¹⁷

ยิ่งผู้เชื่อจะอยู่นอกสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้านานเท่าใด ก็จะต้องรับการติสอนหนักยิ่งขึ้นเท่านั้นจนกระทั่งผู้เชื่อบางคนอาจหลงเชื่อว่าเขาไม่เคยได้รับความรอด พระเจ้าไม่สามารถใช้คริสเตียนคนนี้ในแผนการที่พระองค์ทรงวางไว้สำหรับชีวิตของเขาได้ ทางแก้ไขทางเดียวเท่านั้นสำหรับผู้เชื่อคนนี้คือการที่เขายอมรับพระคุณพระเจ้าโดยการประยุกต์ 1 ยอห์น 1:9 มาใช้เพื่อเขาจะเริ่มต้นใหม่แล้วก้าวหน้าในชีวิตฝ่ายวิญญาณ

ตั้งต้นใหม่เพื่อเติบโตฝ่ายวิญญาณ

อะไรจะเกิดขึ้นกับผู้เชื่อที่ไม่ได้ตั้งต้นใหม่เป็นเวลานาน เขาจะเป็นเหมือนบุตรน้อยที่หลงหาย! เช่นเดียวกับคำอุปมาเรื่องบุตรน้อยในพระคัมภีร์ใหม่ มีตัวอย่างจากผู้เชื่อบางคนในพระคัมภีร์เดิมซึ่งได้กระทำบาปรับการติสอน ตั้งต้นใหม่เพื่อกลับมาสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้า แล้วได้รับพระพรจากพระองค์

เหตุฉะนั้น ครั้นเรามีพยานหมู่ใหญ่อย่างนั้นอยู่รอบข้าง ให้เรา
ทิ้งของหนักทุกสิ่งที่ยึดข้องอยู่ และการคิดที่เรามักง่ายกระทำ

17. ดูหนังสือ การทนทุกข์ของคริสเตียน

นั้น และการวิ่งแข่งกันที่กำหนดไว้สำหรับเรานั้น ให้เราวิ่งด้วยความเพียรพยายาม (ฮีบรู 12:1)

“พยานหมู่ใหญ่” หมายถึงวีรบุรุษจากพระคัมภีร์เดิม เช่นผู้เชื่อที่มีชื่อถูกจดบันทึกไว้ใน ฮีบรูบทที่ 11 คนเหล่านี้ไม่ได้สมบูรณ์แบบทุกประการและไม่แกล้งทำว่าตัวเองไม่มีบาป เมื่อพวกเขาทำพลาดเขาได้อาศัยพระคุณพระเจ้าด้วยการตั้งต้นใหม่ เช่นเดียวกัน เราจำเป็นต้อง “ทิ้งของหนักทุกสิ่งที่ยึดข้องอยู่ และการคิดที่เรามักง่ายกระทำนั้น” ตัวอย่างจากวีรบุรุษในพระคัมภีร์เดิมจะช่วยให้เราเห็นแก่ความจำเป็นในการตั้งต้นใหม่ เพื่อที่จะก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณ

กษัตริย์ดาวิด : ความล้มเหลวและการลุกขึ้นใหม่

ดาวิด ผู้ยิ่งใหญ่ฝ่ายวิญญาณ

เราสามารถพบตัวอย่างที่ดีเกี่ยวกับวงจรและความสัมพันธ์ระหว่างการกระทำบาป การติสอนจากพระเจ้า การตั้งต้นใหม่ การกลับมาสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้า และการรับพระพร ในพระธรรม 2 ซามูเอลบทที่ 11 พระเอกของเรื่องนี้คือกษัตริย์ดาวิดแห่งอิสราเอล ซึ่งเป็นหนึ่งในผู้เชื่อในประวัติศาสตร์ที่ได้รับการยกย่อง พระคัมภีร์กล่าวถึงดาวิดว่าเป็นคนที่ “กระทำตามพระทัยพระองค์” (1 ซามูเอล 13:14; กิจการ 13:22) อย่างไรก็ตาม เหมือนผู้เชื่อทุกคน ดาวิดได้กระทำผิดต่อหน้าพระทัยพระเจ้า

เรื่องของเรื่องเริ่มต้นโดยดาวิดมีสัมพันธ์ภาพที่มั่นคงกับพระเจ้า แต่สถานการณ์ได้เปลี่ยนอย่างรวดเร็ว และเกิดผลลัพธ์ที่น่าสลดใจ

และอยู่มาพอสิ้นปีแล้วเมื่อบรรดากษัตริย์ยกกองทัพออกไปรบดาวิดทรงใช้โยอาบพร้อมกับพวกข้าราชการและอิสราเอลทั้งหมด เขาไปกวาดล้างคนอัมโมนและล้อมเมืองรับบาห์ไว้ แต่ดาวิดประทับที่เยรูซาเล็ม (2 ซามูเอล 11:1)

ในโบราณกาลแถบตะวันออกเฉียงกลาง กองทัพทหารมักจะหยุดรบในฤดูใบไม้ร่วงและฤดูหนาว แล้วระดมกำลังอีกครั้งเพื่อทำการสู้รบใหม่ในฤดูใบไม้ผลิและฤดูร้อน ปีก่อนหน้านี้ อิสราเอลได้ชนะชาวอัมโมนแต่ยังไม่สามารถบุกเข้าไปในเมืองรับบาห์ ซึ่งเป็นเมืองหลวงของอาณาจักรอัมโมนเมื่อถึงฤดูใบไม้ผลิอีกครั้ง กองทัพอิสราเอลจึงระดมกำลังและเตรียมตัวเพื่อเข้าสู่สู้กับชาวอัมโมนต่อไป

ดาวิด มนุษย์ฝ่ายเนื้อหนัง

ในฐานะกษัตริย์ ดาวิดรับผิดชอบในการนำทหารเข้าสู่สนามรบ พระวิญญูณบริสุทธิทรงเปิดเผยประเด็นนี้ “ณ เวลาที่บรรดากษัตริย์ออกไปเพื่อการสู้รบ” น้ำพระทัยของพระเจ้าคือ ดาวิดจะต้องนำทหารของเขาที่รับบาห์ แต่ดาวิดส่งโยอาบผู้เป็นแม่ทัพของดาวิดให้นำกองทัพอิสราเอลแทนเขา ทุกครั้งก่อนหน้านี้นี้ดาวิดได้นำกองทัพเอง แต่ครั้งนี้ดาวิดอยู่ที่เยรูซาเล็ม การละทิ้งหน้าที่ที่เขารับผิดชอบเป็นการแยกตัวออกจากน้ำพระทัยของพระเจ้า และเข้าสู่ชีวิตฝ่ายเนื้อหนัง ดาวิดเป็นผู้เชื่อที่เติบโตมากแล้ว แต่ตั้งแต่นั้นเขาไม่มีสัมพันธภาพกับพระเจ้า เขาไม่ได้อยู่ที่ที่ที่พระเจ้าต้องการให้เขาอยู่แล้วต้องเผชิญกับการทดลองในจุดที่เขา

อ่อนแอ ดาวิดก็มีจุดแข็งที่น่าประทับใจหลายจุด เช่น ความกล้าหาญอย่างเด่นชัดในการต่อสู้กับ โกลิอัท ความเป็นผู้นำที่ปราดเปรื่อง และความถ่อมใจที่แท้จริงในการเชื่อฟังพระเจ้า แต่จุดแข็งของเขาไม่สามารถยับยั้งจุดอ่อนของเขาได้ คือ ความต้องการฝ่ายเนื้อหนังในเรื่องผู้หญิง ซึ่งทำให้ดาวิดต้องล้มลงในคราวนี้

อยู่มาเวลาเย็นวันหนึ่งเมื่อดาวิดทรงลุกขึ้นจากพระแท่นและดำเนินอยู่บนดาดฟ้าหลังคาพระราชวังทอดพระเนตรจากหลังคาเห็นผู้หญิงคนหนึ่งอาบน้ำอยู่ หญิงคนนั้นสวยงามมาก (2 ซามูเอล 11:2)

ดาวิดไม่มีอะไรทำที่เยรูซาเล็มมากนัก เพราะว่าเขาควรจะอยู่กับกองทัพที่รับบาห์ ดูเหมือนว่าเขานอนหลับเกือบทั้งวัน แล้วเมื่อเขาตื่นขึ้นในตอนเย็นก็เบื่อ เขาจึงได้เดินในอุทยาน ในสมัยนั้นอุทยานไม่ได้อยู่ระดับพื้นดินแต่อยู่บนดาดฟ้า ในขณะที่ดาวิดเดินเล่นอยู่นั้น เขาได้มองเห็นผู้หญิงสวยงามคนหนึ่งกำลังอาบน้ำอยู่ ในทันใดนั้นดาวิดก็ไม่เบื่อแล้ว เขาเห็นว่าภาพนั้นตื่นเต้นกว่าอุทยานของเขา

ถ้าหากดาวิดได้มีสัมพันธภาพกับพระเจ้าในเวลาที่เขาได้เห็นผู้หญิงคนนี้ เขาอาจไม่พ่ายแพ้ต่อการทดลองใจ เขามีภรรยา 3 คน และนางสนมอย่างน้อยอีก 10 คน การเห็นผู้หญิงที่เลอโฉมเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับดาวิด แต่ดาวิดไม่ได้อยู่ในสัมพันธภาพกับพระเจ้า ผู้เชื่อคนใดที่อยู่นอกสัมพันธภาพกับพระเจ้าไม่สามารถที่จะมีชัยชนะเหนือการทดลองใจได้ ยิ่งเฉพาะกับการทดลองที่โจมตีจุดอ่อน

ถ้าจุดอ่อนของคุณคือการอิจฉา ความขมขื่น ความริษยา การนินทา หรือการพูดใส่ร้ายผู้อื่น เป็นต้น จะเป็นสิ่งที่ยากที่จะต่อต้านการทดลองที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเหล่านี้ อย่างที่ผู้หญิงคนนี้ได้จับใจดาวิดที่จุดอ่อนของเขา การเผชิญกับการทดลองในจุดอ่อนของเราขณะที่เรามีสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้าเป็นเรื่องยาก แต่การเผชิญกับการทดลองในจุดอ่อนของเราขณะที่เราไม่มีสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้ายิ่งยากอีกหลายเท่าทีเดียว

ดาวิดทรงใช้คนไปไต่ถามเรื่องผู้หญิงคนนั้น คนหนึ่งมากราบทูลว่า “หญิงคนนี้ชื่อ บัทเชบา บุตรีของเอลีอัม ภรรยาของอุรียาห์คนฮิตไทต์มิใช่หรือพะยะค่ะ” (2 ซามูเอล 11:3)

ดาวิดได้ส่งคนรับใช้ไปสืบว่าผู้หญิงคนนี้เป็นใคร และพบว่าเธอเป็นภรรยาของผู้บังคับบัญชาคนหนึ่ง ในกองทัพของดาวิด อุรียาห์ไม่เหมือนดาวิด เพราะอุรียาห์ได้อยู่ในที่ที่เขาควรอยู่เพราะกำลังรับใช้ชาติกับเหล่าทหารของอิสราเอลที่รับบาค

ดาวิดก็ทรงใช้ผู้สื่อสารไปรับนางมา นางก็มาเฝ้าพระองค์แล้ว พระองค์ทรงสมสู่กับนาง (พอคืนนางได้ชำระตัวให้สิ้นมลทินของนางแล้ว) นางก็กลับไปเรือนของตน ผู้หญิงนั้นก็ตั้งครรภ์ นางจึงใช้คนไปกราบทูลดาวิดว่า “หม่อมฉันตั้งครรภ์แล้ว”

(2 ซามูเอล 11:4-5)

ดาวิดได้พบวิธีแก้ไขความเบื้อหน้าของเขา คือลวงประเวณี ถ้าหากดาวิดเป็นคริสเตียนในสมัยปัจจุบัน บางคนอาจบอกว่า “ดาวิดไม่ได้เป็น

คริสเตียนที่แท้จริง ดาวิดไม่เคยรับความรอด” ความคิดนี้ไม่ถูก ดาวิดเป็นผู้เชื่อที่รับความรอดและได้ขึ้นสวรรค์แล้ว เขาก็เป็นผู้เชื่ออีกคนหนึ่งที่จะใจเดินเข้ากับดักแห่งความต้องการฝ่ายเนื้อหนัง ความบาปทางความคิด กลายเป็นความบาปทางการกระทำ

ผู้เชื่อที่อยู่นอกสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้าสามารถทำบาปร้ายแรงเท่ากับผู้ที่ไม่เชื่อ หลักการนี้ไม่ได้หมายความว่าดาวิดแยกจากผู้ที่ไม่เชื่อ พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวว่าการลวงประเวณีเป็นบาปที่เลวทรามกว่าบาปอื่น บาปทางคำพูด ซึ่งถือว่าเป็นการลอบฆ่าความเป็นบุคคล ก็สามารถทำลายชีวิตของหลายๆ คนในเวลาเดียวกัน เหมือนกับการลวงประเวณี ความบาปทุกประเภทกระทำให้ผู้เชื่อถูกแยกออกจากพระเจ้า และอาจนำไปสู่การทำบาปที่ร้ายแรงอีกหลายประการ ดาวิดเองกำลังจะเริ่มดำเนินการทำบาปอย่างต่อเนื่องซึ่งจะมีผลกระทบต่องั่งอาณาจักรของเขา

เล่ห์กลของดาวิด

ดาวิดทรงใช้คนไปบอกโยอาบว่า “จงรีบส่งอุรีอาห์คนฮิตไทต์มาให้เรา” โยอาบก็ส่งตัวอุรีอาห์ไปให้ดาวิด เมื่ออุรีอาห์เข้าเฝ้าพระองค์ ดาวิดรับสั่งถามว่าโยอาบเป็นอย่างไรบ้าง พวกเขาเป็นอย่างไร การสงครามคืบหน้าไปอย่างไร

(2 ซามูเอล 11:6-7)

ดาวิดถามถึงสถานการณ์สงครามโดยแสร้งทำว่าได้เอาใจใส่กับการสู้รบและห่วงใยโยอาบและกองทัพทหาร ความจริงคือดาวิดไม่ได้สนใจในสิ่งเหล่านี้เลย แต่ต้องปิดบังการลวงประเวณีของเขา ดาวิดกำลังวางแผน

ซึ่งจะทำให้อุรีอาห์อยู่และนอนกับภรรยา เพื่อกลับเกลื่อนความจริงที่ดาวิดเป็นผู้ที่ทำบาปเขบาตั้งครร์ก การแสวงหาเป็นห่วงเหล่าทหารเป็นเพียงการหน้าซื่อใจคดและการหลอกลวงซัดๆ

การหลอกลวงเป็นเรื่องธรรมดาของคนที่ดำเนินชีวิตฝ่ายเนื้อหนัง ผู้เชื่อที่ไม่มีสัมพันธภาพกับพระเจ้ามักจะพยายามปิดบังหรือปฏิเสธความบาปของตนเอง แต่ก่อนดาวิดเป็นผู้ยิ่งใหญ่ฝ่ายวิญญาณ แต่เพราะการกระทำบาปต่อเนื่องเขาได้กลายเป็นมนุษย์ฝ่ายเนื้อหนังที่หน้าซื่อใจคด

แล้วดาวิดรับสั่งอุรีอาห์ว่า “จงลงไปบ้านของเจ้า และล้างเท้าของเจ้าเสีย” อุรีอาห์ก็ออกไปจากพระราชวัง และมีคนนำของประทานจากพระราชชาติตามไปให้ (2 ซามูเอล 11:8)

“ล้างเท้าของเจ้า” เป็นสำนวนของภาษาฮีบรูซึ่งหมายความว่า “เข้าบ้านเถิด” ในสมัยนั้น ถนนที่เยรูซาเล็มเต็มไปด้วยฝุ่น บ้านทุกหลังจึงมีอ่างล้างเท้าข้างหน้าบ้าน ทุกคนจะต้องถอดรองเท้าแล้วล้างเท้าก่อนที่จะเข้าบ้าน ในกรณีที่มีแขกมาเคาะประตู เจ้าภาพจะไม่พูดว่า “เชิญเข้ามา” แต่มักจะใช้คำว่า “ล้างเท้าของเจ้า” แทน

แต่อุรีอาห์ได้นอนเสียที่ประตูพระราชวังพร้อมกับบรรดาข้าราชการของเจ้านายของพระองค์ มิได้ลงไปที่บ้านของตน (2 ซามูเอล 11:9)

อุรีอาห์ไม่ได้ทำตามคำแนะนำของดาวิด แต่ได้นอนที่ “ประตูพระราชวัง” ซึ่งคงหมายถึงโรงทหารที่อยู่ข้างๆประตูใหญ่ของพระราชวัง

เนื่องจากอุรีอาห์เป็นทหารที่ซื่อสัตย์และมีความรับผิดชอบสูง เขาเลือกที่จะไม่กลับบ้านไปอยู่กับภรรยาในขณะที่สหายของเขายังอยู่ในสนามรบ

เมื่อมีคนกราบทูลดาวิดว่า “อุรีอาห์ไม่ได้ลงไปที่บ้านของเขาพะยะค่ะ” ดาวิดรับสั่งแก่อุรีอาห์ว่า “เจ้ามิได้เดินทางมาดอกหรือ ทำไมจึงไม่ลงไปบ้านของเจ้า” อุรีอาห์ทูลตอบดาวิดว่า “หีบพันธสัญญาและอิสราเอลกับยูดาห์อยู่ในทับอาศัย โยอาบเจ้านายของฝ่าพระบาทกับบรรดาข้าราชการของฝ่าพระบาทตั้งค่ายอยู่ที่พื้นทุ่ง ส่วนข้าพระบาทจะไปบ้าน ไปกิน ไปดื่ม และนอนกับภรรยาของข้าพระบาทเช่นนั้นหรือพะยะค่ะ พระองค์ทรงพระชนม์อยู่และจิตใจของพระองค์มีชีวิตอยู่แน่ฉันทิด ข้าพระบาทจะไม่กระทำอย่างนี้เลย” (2 ซามูเอล 11:10-11)

ดาวิดคงสะอึกที่ได้ยินคำตอบอย่างนี้ ตลอดทั้งชีวิตของดาวิดเขาได้ซื่อสัตย์และมีความรับผิดชอบอย่างสูง ท่าทีของอุรีอาห์จึงน่าจะได้สะกิดจิตสำนึกของดาวิด สักนิด เพราะดาวิดกำลังเพลิดเพลินอยู่ที่พระราชวังในขณะที่ทหารของเขากำลังทนทุกข์อยู่กับความยากลำบากที่รับบารห์ ถ้าดาวิดมีสัมพันธภาพกับพระเจ้าในเวลานั้น เขาก็คงจะไปกับอุรีอาห์ยังเมืองรับบารห์ทันที แต่ดาวิดกลับพยายามให้อุรีอาห์กลับไปบ้านอีกครั้งหนึ่ง

แล้วดาวิดก็รับสั่งแก่อุรีอาห์ว่า “วันนี้ก็ล้างเสียที่นี้เถิด พรุ่งนี้เราจะให้เจ้าไป” อุรีอาห์ก็ล้างอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในวันนั้น และในวันรุ่งขึ้น ดาวิดทรงเชิญเขามา เขาก็มารับประทานและดื่มต่อพระพักตร์ และพระองค์ทรงกระทำให้เขามึนเมา ใน

เย็นวันนั้นเขาก็ออกไปนอนกับข้าราชการของเจ้านายของเขา
แต่มิได้ลงไปบ้าน (2 ซามูเอล 11:12-13)

ดาวิดทำให้อูรียาห์เมาเหล้า¹⁸ โดยหวังว่าอูรียาห์จะเสียสติแล้วใครที่จะ
กลับบ้านเพื่อไปนอนกับภรรยา ดาวิดได้แสดงทักษะในการหลอกลวงของ
คนหน้าซื่อใจคดได้อย่างเก่งมากในความพยายามที่จะหนีให้พ้นจากผล
ภายหลังของการตัดสินใจของตน

แต่ความพยายามของดาวิดนั้นไม่สำเร็จ เนื่องจากการรบเร้าของดาวิด อู
รียาห์จึงได้ดื่มสุราจนเมา ถึงแม้ว่าอูรียาห์อาจเกิดความต้องการที่จะกลับ
บ้านไปอยู่กับภรรยาแต่เขายังยึดมั่นในความซื่อสัตย์และความรับผิดชอบ
ต่อทหารในสนามรบ ซึ่งเป็นมาตรฐานของทหาร

ครั้นรุ่งเช้าดาวิดทรงอักษรถึง โยอาบและทรงฝากไปกับ
อูรียาห์ (2 ซามูเอล 11:14)

ดาวิดหมดหวังแล้ว ดูเหมือนว่าวิธีแก้ปัญหาดังกล่าวคืออูรียาห์จะต้อง
ตาย ดาวิดจึงเขียนจดหมายถึงโยอาบเพื่อจัดการเรื่องอูรียาห์ให้จบลง การ
กระทำของดาวิดไม่ใช่เป็นเพียงการก่อการฆาตกรรมเท่านั้น แต่เป็นการ
ดึงโยอาบเข้ามาเป็นผู้สมคบ ดาวิดทราบดีว่า นายทหารที่มีคุณธรรมสูง
อย่างอูรียาห์จะไม่อ่านจดหมาย ดาวิดจึงส่งจดหมายไปกับอูรียาห์

ในลายพระหัตถ์นั้นว่า ‘จงตั้งอูรีอาห์ให้เป็นกองทัพนหน้าข้า
ผู้รบตรงที่คูเคียดที่สุด แล้วล่าทัพกลับเสียเพื่อให้เขาถูก
โจมตีให้ตาย’ (2 ซามูเอล 11:15)

โยอาบเข้าใจการมอบหมายของดาวิด คำสั่งที่ชัดเจนนั้นก็คือ ให้รุกเข้า
ไปที่รับบาค์โดยอูรีอาห์อยู่แนวหน้า แล้วถอยกลับทันทีโดยปล่อยให้
อูรีอาห์อยู่โดดเดี่ยวไร้การป้องกันจากข้าศึก

อยู่มาเมื่อโยอาบกำลังเฝ้าล้อมเมืองอยู่ ท่านจึงกำหนดให้อูรี
อาห์ไปรบตรงที่ที่ท่านทราบว่ามีทหารเข้มแข็งมาก คนใน
เมืองก็ออกมาสู้รบกับ โยอาบ มีคนตายบ้างคือข้าราชการ
บางคนของดาวิดได้ล้มตาย อูรีอาห์คนฮิตไทต์ก็ตายด้วย
(2 ซามูเอล 11:16-17)

หน่วยของอูรีอาห์ได้รับกับศัตรูได้กำแพงเมืองและได้รับความเสียหาย
มาก เป็นเรื่องน่าสลดใจที่นายทหารยอดเยี่ยมอย่างอูรีอาห์ต้องเสียชีวิต
เพราะกิเลสตัณหาของดาวิด

โยอาบส่งคนไปกราบทูลข่าวการรบทั้งสิ้นต่อดาวิด ท่านได้
แนะนำผู้สื่อสารนั้นว่า ‘เมื่อเจ้ากราบทูลข่าวการรบต่อ
พระราชอาเสด็จทุกประการแล้ว ถ้าพระราชกริ้วและตรัส
ถามเจ้าว่า ‘ทำไมเจ้าทั้งหลายจึงยกเข้ารบใกล้เมืองนัก เจ้า
ไม่ทราบหรือว่าเขาจะยิงออกมาจากกำแพง ใครฆ่าอาบิ
เมเลคบุตรเยรูบเบเซท ไม่ใช่ผู้หญิงคนหนึ่งเอาหินโม่ม้อน

18. ศึกษาเพิ่มเติมใน *Daniel: Chapters One through Six* (1997) หน้า 205-09

บนหุ้มเขาจากกำแพงเมืองจนเขาตายเสียที่เมืองเชเบศดอก หรือ ทำไมเจ้าทั้งหลายจึงเข้าไปใกล้กำแพง' แล้วเจ้าจง กราบทูลว่า 'อูรีอาห์คนฮิตไทต์ผู้รับใช้ของพระองค์ก็ตาย ค้วย' ” (2 ซามูเอล 11:18-21)

ทำไมโยอาบถึงคาดคิดว่าดาวิดจะต้องโกรธ? เพราะว่ายออาบพลาด ทำให้ ทหารหลายคนต้องเสียชีวิต โยอาบปล่อยทหารทั้งหมดให้ขาดการ ป้องกันเพื่อว่าอูรีอาห์จะได้ถูกฆ่าตาย เมื่อดาวิดทราบว่ามีหลายคนตายใน การสู้รบ เขาคงจะโกรธที่โยอาบทำพลาด โยอาบจึงบอกผู้สื่อสารว่าถ้าดา วิดแสดงความโกรธเขาต้องทูลพระองค์ว่า “อูรีอาห์คนฮิตไทต์ก็ตายค้วย” โยอาบได้ปกป้องตัวเองโดยเตือนใจดาวิดถึงคำสั่งเกี่ยวกับอูรีอาห์

ผู้สื่อสารก็ไป เขามาทูลต่อดาวิดถึงทุกอย่างที่โยอาบสั่งเขา ให้มากราบทูล ผู้สื่อสารนั้นกราบทูลดาวิดว่า “ข้าศึก ได้เปรียบต่อเรามาก และได้ออกมาขับไล่เขาเข้าไปถึง ทางเข้าประตูเมือง แล้วทหารธนูก็ยิงข้าราชการของ พระองค์จากกำแพง ข้าราชการของพระราชบิดาบางคนก็ สิ้นชีวิต และอูรีอาห์คนฮิตไทต์ข้าราชการของพระองค์ก็ สิ้นชีวิตค้วย” (2 ซามูเอล 11:22-24)

ต่อมาดาวิดพูดอย่างหน้าซื่อใจคด

ดาวิดก็รับสั่งผู้สื่อสารนั้นว่า “เจ้าจงบอกโยอาบดังนี้ว่า ‘อย่าให้เรื่องนี้ทำให้ท่านลำบากใจ เพราะดาบย่อมสังหาร

‘ไม่เลือกกว่าคนนั้นหรือคนนี้ จงสู้รบหนักเข้าไป และตีเอา เมืองนั้นเสียให้ได้’ เจ้าจงหนุนน้ำใจท่านด้วย”

(2 ซามูเอล 11:25)

การหนุนใจของดาวิดเป็นเพียงแค่การหลอกลวง ดาวิดไม่เคยมีเจตนา ต่อการตายของทหารของเขาอย่างนี้มาก่อน ไม่มีแม่ทัพที่ดีคนใดจะพูด อย่างปราศรัยว่า “เพราะดาบย่อมสังหารไม่เลือกกว่าคนนั้นหรือคนนี้”

เมื่อภรรยาของอูรีอาห์ทราบข่าวว่าอูรีอาห์สามีของตน สิ้นชีวิตแล้วนางก็คร่ำครวญด้วยเรื่องสามีของตน

(2 ซามูเอล 11:26)

กิเลศต้นหาของดาวิดได้นำความโศกเศร้ามายังบัลลังก์ราชาซึ่งดูว่ารัก อูรีอาห์มาก ความบาปของคนหนึ่งมักจะนำความทุกข์มายังอีกคนหนึ่ง

เมื่อสิ้นการไว้ทุกข์แล้วดาวิดก็ส่งคนไปให้พานางมาที่ พระราชวัง และนางก็ได้เป็นมเหสีของพระองค์ ประสูติ โอรสองค์หนึ่งให้พระองค์ แต่ดาวิดได้กระทำความชั่วใน สายพระเนตรของพระเจ้า (2 ซามูเอล 11:27)

ไม่มีผู้เชื่อคนใดที่สามารถมีชัยชนะ โดยปราศจากสัมพันธภาพกับ พระเจ้า หรืออยู่นอกแผนการของพระองค์ ไม่เว้นแม้แต่กษัตริย์ดาวิดเอง ดาวิดไม่ได้สารภาพบาปแม้แต่ครั้งเดียวตลอดทั้ง “ปฏิบัติการบัลลังก์” ดา วิดสมควรที่จะรับผลเหมือนที่อูรีอาห์ได้ประสบมาแล้ว แต่ดาวิดยังมีชีวิต อยู่เพราะพระเจ้ายังมีแผนการสำหรับชีวิตของเขา อย่างไรก็ตาม ดาวิดไม่

ยอมที่จะตั้งตนใหม่จนกระทั่งเขาต้องทนทุกข์ทั้งทางร่างกายและจิตใจ เพราะการติสสอนจากพระเจ้า เมื่อได้ตั้งตนใหม่แล้ว เขาก็สามารถเติบโตขึ้น ฝ่ายวิญญาณ

เป็นการคุ้มค่าหรือไม่?

ข้าแต่พระเจ้า ขออย่าทรงขนาบข้าพระองค์ด้วยความกริ้วของพระองค์ หรือติสสอนข้าพระองค์ด้วยความพิโรธของพระองค์ เพราะลูกธนูของพระองค์จมเข้าไปในข้าพระองค์ และพระหัตถ์ของพระองค์ลงมาเหนือข้าพระองค์

(สดุดี 38:1-2)

นี่เป็นภาพแห่งความโศกเศร้าและความปวดร้าว ดาวิดต้องทุกข์ทรมานจากการติสสอนจากพระเจ้าเพราะ “ลูกธนูของพระองค์” ซึ่งแทงทะลุถึงส่วนที่ลึกที่สุด ในจิตใจของดาวิด “พระหัตถ์ของพระองค์ลงมาเหนือข้าพระองค์” เป็นวลีที่ทำให้เราเห็นว่าปัญหาของดาวิดเป็นปัญหาที่ใหญ่โตมากทีเดียว เขาได้รับโทษจากพระเจ้าซึ่งเขาสมควรได้รับอยู่แล้ว

เพราะพระพิโรธของพระองค์ จึงไม่มีความปกติในเนื้อหนังของข้าพระองค์ เพราะบาปของข้าพระองค์จึงไม่มีอนามัยในกระดูกของข้าพระองค์ เพราะความบาปผิดของข้าพระองค์ท่วมศีรษะ มันหนักเหมือนภาระ ซึ่งหนักเหลือกำลังข้าพระองค์ เพราะความโง่เขลาของข้าพระองค์ บาดแผลของข้าพระองค์จึงเหม็นและเน่าเปื่อย ข้าพระองค์

ค้อมลงและงอลงมาก ข้าพระองค์เดินเป็นทุกข์ไปวันยังค่ำ
(สดุดี 38:3-6)

ข้อ 3 ถึง 6 พรรณนาถึงผลลัพธ์ อันร้ายแรงทางอารมณ์และด้านร่างกายของดาวิดอันเป็นผลมาจากการทำบาปของเขา “ไม่มีความปกติในเนื้อหนัง” เป็นสำนวนของชาวฮีบรู ซึ่งหมายถึงสุขภาพไม่ดี บาปของดาวิดได้ส่งผลกระทบต่อสุขภาพทั้งทางร่างกายและจิตใจ ความรู้สึกผิดที่คอยฟ้องตนเอง ทำให้สุขภาพร่างกายเขาแย่งจนเห็นได้ชัด

การที่ดาวิดต้องโดนลงโทษหลายต่อหลายครั้งก็เพราะเขาไม่ยอมตั้งตนใหม่กับพระเจ้า (สดุดี 32:3) เมื่อเราพลาดที่จะตั้งตนใหม่และแยกปัจจุบันออกจากบาป เราก็จะกระทำบาปต่อเนื่องกัน บาปแรกจะแผ่ขยายด้วยความรู้สึกผิด ซึ่งจะนำไปถึงบาปอื่นๆอีกหลายอย่าง เช่น การหน้าไหว้หลังหลอก ความกลัว ความกังวลใจ ความโศกเศร้า ความอิจฉา ความขมขื่น ความเกลียดชัง ความโกรธ ทั้งหมดนี้ก่อความเครียดและความทุกข์ทรมานในจิตใจ ซึ่งก็จะเกิดผลร้ายต่อร่างกาย (สดุดี 32:3-4)

เพราะบั้นเอวของข้าพระองค์เต็มไปด้วยโรคที่น่ารังเกียจ และไม่มีความปกติในเนื้อหนังของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ร่วงโรยและฟกช้ำทีเดียว ข้าพระองค์ครวญคราง เพราะความอลเวงในใจ (สดุดี 32:7-8)

“บั้นเอว” (ภาษาอังกฤษแปลว่า loins) นั้นหมายถึงระบบประสาทที่ได้รับผลกระทบจากบาปทางจิตใจ ความกังวลและความกระวนกระวายทำ

ให้เขาเจ็บปวดทางร่างกายมากจนกระทั่งเขาร่ำร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด

ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความปรารถนาทั้งสิ้นของข้าพระองค์ก็แจ้งอยู่กับพระองค์ การถอนหายใจของข้าพระองค์คงไม่พ้นที่พระองค์ทรงทราบ หัวใจของข้าพระองค์เต้นแรง และกำลังของข้าพระองค์หมดไป และความสว่างของนัยน์ตาของข้าพระองค์ก็สูญหายไปจากข้าพระองค์เสียแล้วด้วย (สดุดี 38:9-10)

ความรู้สึกรู้สึกผิด รวมถึงบาปทางความคิดอย่างอื่น ทำให้เขาเครียด สูญเสียแรงจูงใจ ความกระตือรือร้น และความสามารถที่จะมีความสุขในชีวิต

มิตรและเพื่อนของข้าพระองค์ยื่นเด่นอยู่ห่างจากภัยพิบัติของข้าพระองค์ และญาติของข้าพระองค์ยื่นห่างออกไปไกลโพ้น (สดุดี 38:11)

ความบาปของดาวิดไม่เพียงแต่ทำลายสัมพันธ์ภาพชั่วคราวระหว่างเขา กับพระเจ้าและสุขภาพของเขาเท่านั้น มันยังทำลายความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนมนุษย์ของเขาด้วย ไม่มีใครชอบที่จะอยู่กับคนที่มีความทุกข์ใจตลอดเวลา ไม่มีใครปรารถนาที่จะมีส่วนในการลงโทษของพระเจ้าต่อผู้เชื่อคนอื่น เพื่อนของดาวิดเริ่มจะหลบหน้าเขา แม้แต่ครอบครัวของเขาเองก็ยื่นห่างๆ

และบรรดาผู้ที่แสวงชีวิตของข้าพระองค์ได้วางบ่วงไว้ บรรดาผู้ที่คิดทำร้ายข้าพระองค์ผูกเป็นอุบาย และรำพึงถึงการทรยศอยู่วันยังค่ำ แต่ข้าพระองค์เหมือนคนหูหนวก ข้าพระองค์ไม่ได้ยิน ข้าพระองค์เหมือนคนใบ้ที่ไม่อ้าปากของเขา พะยะคะ ข้าพระองค์เหมือนคนที่ไม่ได้ยิน ซึ่งในปากของเขาไม่มีการตัดพ้อ (สดุดี 38:12-14)

การติสสอนจากพระเจ้าอาจรวมถึงการโจมตีจากศัตรูของเขาด้วย ดาวิดมีศัตรูมากมาย ซึ่งฉวยโอกาสนี้ที่จะชนะดาวิด แม้ว่าพวกเขาอาจจะไม่ล่วงรู้ถึงสาเหตุแต่พวกเขาก็ยังเห็นว่าดาวิดอ่อนแออยู่ จึงฉวยโอกาสลอบโจมตีเขา

ในสภาพที่ไม่รู้สึกรู้สาอะไร ดาวิดไม่มีอะไรจะพูด ไร้การต่อต้านและขาดความฉับไวในการคิด ดาวิดไม่มีกำลังใจที่จะโต้ตอบ ดูเหมือนว่าเขาไม่เห็นมีอะไรที่มีคุณค่าในชีวิตของเขา

ในสภาพที่หมดหวังและตกต่ำ ดาวิดได้สำนึกว่าพระเจ้าทรงเป็นหนทางเดียว หลังจากการติสสอนอย่างหนักดาวิดคิดที่จะตั้งต้นใหม่

“โอ ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า แต่ข้าพระองค์หวังใจในพระองค์ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของข้าพระองค์คือพระองค์ผู้ที่จะทรงฟังข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ทูลว่า ‘ขอโปรดฟังข้าพระองค์เถิด มิฉะนั้นพวกเขาจะเปรมปรีดิ์ เพราะข้าพระองค์ คือผู้ที่โอ้อวดต่อข้าพระองค์เมื่อทำข้าพระองค์พลาดไป’ เพราะข้าพระองค์จะล้มแล้ว และความเศร้าโศกอยู่ต่อหน้าข้าพระองค์เสมอ” (สดุดี 38:15-17)

การตั้งคนใหม่ของดาวิด

ในที่สุด ดาวิดพบกับความเจ็บปวดและความทุกข์ทรมานต่อไปไม่ไหวแล้ว จึงเห็นว่าจำเป็นต้องตั้งคนใหม่กับพระเจ้า

ข้าพระองค์สารภาพบาปผิดของข้าพระองค์ ข้าพระองค์เป็น
ทุกข์เพราะบาปของข้าพระองค์ (สดุดี 38:18)

ครั้งแรกของข้อนี้ คือการสารภาพบาป ได้อธิบายถึงวิธีการในการกลับมามีสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง “ข้าพระองค์สารภาพบาปผิดของข้าพระองค์” เป็นคำอธิษฐานสำหรับการตั้งคนใหม่ของดาวิด การที่เราได้สารภาพบาปต่อพระเจ้านั้นเพียงพอที่จะรับการอภัยบาปจากพระองค์ ส่วนครึ่งหลังของข้อนี้ทำให้เรามองเห็นอารมณ์ของดาวิดในขณะนั้น บางครั้งเราอาจเกิดปฏิกิริยาทางอารมณ์เพราะบาปของเรา แต่อารมณ์ไม่ได้เป็นฐานซึ่งจะทำให้เราได้รับการอภัยบาปจากพระเจ้า การรู้สึกเสียใจในความบาปที่ได้ทำลงไปเป็นปฏิกิริยาที่สมเหตุสมผล แต่เราได้รับการอภัยบาปเนื่องจากพระกรุณาของพระเจ้า ไม่ใช่เพราะอารมณ์หรือความรู้สึกของมนุษย์

ผลภายหลังที่ดาวิดต้องรับ

อะไรคือสิ่งที่ทำให้ดาวิดสำนึกในความผิดของเขาในที่สุด พระเจ้าได้บัญชาให้ผู้เผยพระวจนะนาธาน ไปกล่าวหาดาวิด ซึ่งเป็นการมอบหมายที่น่ากลัวเพราะดาวิดมีอารมณ์เปราะบางมากในตอนนั้นและอาจทำร้ายนาธานได้

แต่ในฐานะเป็นผู้เผยพระวจนะนาธานต้องรับผิดชอบหน้าที่ในการวิจารณ์ผู้นำของอิสราเอล

นาธานเลือกที่จะเผชิญดาวิดด้วยการใช้คำอุปมา ซึ่งจะชี้ให้เห็นถึงบาปของดาวิด แต่ดาวิดเข้าข้างตัวเองและได้หาข้อแก้ตัวสำหรับบาปที่เขากระทำ จึงไม่เข้าใจเรื่องอุปมาที่กำลังเล็งถึงตัวเขาเอง

พระเจ้าทรงใช้ให้นาธานไปหาดาวิด นาธานก็ไปเฝ้าและกราบทูลพระองค์ว่า “ในเมืองหนึ่งมีชายสองคน คนหนึ่งมั่งมี อีกคนหนึ่งยากจน คนมั่งมีมีมีแพะแกะและโคเป็นอันมาก แต่คนจนไม่มีอะไรเลย เว้นแต่แกะตัวเดียวที่ซื้อเขามา ซึ่งเขาเลี้ยงไว้และอยู่กับเขา มันได้เติบโตขึ้นพร้อมกับบุตรของเขากินอาหารร่วมและดื่มน้ำด้วยเดียวกับเขา นอนในอกของเขา และเป็นเหมือนบุตรสาวของเขา ฝ่ายคนมั่งมีมีมีแขกคนหนึ่งมาเยี่ยม เขาเสียดายที่จะเอาแพะแกะหรือโคของตนมาทำอาหารเลี้ยงคนที่มาเยี่ยมนั้น จึงเอาแกะตัวเมียของชายคนจนนั้นเตรียมเป็นอาหารให้แก่ชายที่มาเยี่ยมคน” (2 ซามูเอล 12:1-4)

ถ้าดาวิดไม่หมกมุ่นอยู่กับเรื่องฝ่ายเนื้อหนัง เขาอาจจะเข้าใจถึงความหมายของอุปมาว่า พระองค์เป็นผู้มั่งมี ส่วนคนยากจนก็คือ อูรีอาห์ คนฮิตไทต์ สิ่งเดียวที่อูรีอาห์เคยมีคือ “แกะตัวเมียตัวเดียว” นั่นคือนางบัทเชบา

อิสราเอลในสมัยโบราณมีประเพณีว่าเจ้าภาพจะฆ่าวัวอ้วนพีหรือแกะเพื่อเป็นการต้อนรับแขกที่มาเยี่ยมบ้าน แทนที่จะนำสัตว์ของตนเองมาเลี้ยงแขก ชายผู้มั่งมีกลับขโมยแกะตัวเดียวซึ่งเป็นที่รักของคนยากจน ใน

การมองการเปรียบเทียบนี้ ดาวิดมีภรรยาที่สวยงามหลายคน แต่ยังมีนาง
บัทเชบา ภรรยาของอูรีอาห์

ดาวิดกลัวชายคนนั้นมาก และรับสั่งแก่นาธันว่า “พระเจ้า
ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ผู้ชายที่กระทำเช่นนั้นจะต้องตาย
และจะต้องคืนแกะให้สี่เท่าเพราะเขาได้กระทำอย่างนี้ และ
เพราะว่าเขาไม่มีเมตตาจิต” (2 ซามูเอล 12:5-6)

ทำไมดาวิดถึงกลัวมาก ความสำคัญในความยุติธรรมของดาวิดทำให้
เขาขัดเคืองใจกับชายมั่งมีนั้น แต่พลาดที่จะประยุกต์เรื่องนี้กับชีวิตของตน
แท้ที่จริงดาวิดกำลังพิพากษาตัวเอง มีเพียงพระคุณของพระเจ้าเท่านั้นซึ่ง
จะยกคำพิพากษาลงโทษของดาวิดได้ (อพยพ 21:14; เลวีนิติ 20:10) แทนที่
จะรับโทษ โดยถูกประหารชีวิตพระเจ้าทรงอนุโลมให้ดาวิดชดใช้ผ่านการตี
สอนใน 4 ขั้นตอน พระเจ้าได้ตีสอนดาวิดมากกว่าที่ถูกบันทึกไว้ในสคุดี
บทที่ 38 หากผู้เชื่ออยู่นอกสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้าเป็นเวลายาวนาน เขา
จะต้องรับการตีสอนมากยิ่งขึ้นตามขั้นตอน

นาธันจึงทูลต่อดาวิดว่า “ฝ่าพระบาทนั้นแหละคือชายคนนั้น!”

(2 ซามูเอล 12:7ก)

ความจริงได้ฟาดลงมายังดาวิดราวกับฟ้าผ่า แต่ก่อนที่พระองค์จะ
โต้ตอบ นาธันก็กล่าวต่อว่า

“พระเจ้าผู้เป็นเจ้า พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ‘เราได้เจิม
ตั้งเจ้าไว้ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และเราช่วยเจ้าให้พ้น

จากมือของซาอูล และเราได้มอบวงศัวานเจ้านายของเจ้า
ให้แก่เจ้า และได้มอบภรรยาเจ้านายของเจ้าไว้ในอกของเจ้า
และมอบวงศัวานอิสราเอลและวงศัวานยูดาห์ให้แก่เจ้า และ
ถ้าท่านยังไม่พอใจไปเราจะเพิ่มให้อีกเท่า’ ” (2ซามูเอล 12:7ข-8)

ดาวิดถูกแต่งตั้งให้เป็นกษัตริย์เหนือชนชาติอิสราเอลโดยพระคุณของ
พระเจ้า ไม่ใช่เพราะความสามารถส่วนตัวของเขา พระเจ้าทรงกระทำทุกสิ่ง
เหล่านี้ให้เกิดขึ้น ไม่ใช่ตัวดาวิด ดาวิดมีทุกสิ่งเหล่านี้เพราะพระคุณอัน
เปี่ยมล้นของพระเจ้า นี่เป็นจริงสำหรับเราทุกคน พระพรทุกอย่างที่เรามีใน
ชีวิตของเรามาจากพระคุณของพระเจ้า

“ทำไมเจ้าดูหมิ่นพระวณะของพระเจ้าโดยกระทำการที่ชั่วใน
สายพระเนตรของพระองค์ เจ้าได้ฆ่าอูรีอาห์เสียด้วยดาบ เา
ภรรยาของเขามาเป็นภรรยาของตน และได้ฆ่าเขาเสียด้วยดาบ
ของคนอัมโมน เพราะฉะนั้นดาบนั้นจะไม่คลาดไปจาก
ราชวงศ์ของเจ้าเพราะเจ้าได้ดูหมิ่นเรา เาภรรยาของอูรีอาห์
คนฮิตไทต์มาเป็นภรรยาของเจ้า” (2ซามูเอล 12:9-10)

บาปของดาวิดเป็นการดูหมิ่นพระบัญชาของพระเจ้า พระเจ้าได้
ประกาศการลงโทษดาวิดแล้ว กล่าวคือ ความรุนแรงจะรังควานภายใน
ครอบครัวของดาวิดเป็นเวลาหลายปี

“พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ‘ดูเถิดเราจะให้เหตุร้ายบังเกิดขึ้นกับเจ้า
จากครัวเรือนของเจ้าเอง และเราจะเอาภรรยาของเจ้าไปต่อ

หน้าต่อตาเจ้า ยกไปให้แก่เพื่อนบ้านของเจ้า ผู้นั้นจะนอนร่วมกับภรรยาของเจ้าอย่างเปิดเผย เพราะเจ้าทำการนั้นอย่างลับ ๆ แต่เราจะกระทำการนี้ต่อหน้าอิสราเอลทั้งสิ้นและอย่างเปิดเผย” (2 ซามูเอล 12:11-12)

ดาวิดได้กระทำบาปของเขาในที่ลับและสามารถปิดบังเอาไว้ แต่การติสอนจากพระเจ้าเพราะบาปเหล่านั้นจะประจักษ์แจ้งแก่ประชาชน ชาวอิสราเอลทุกคนจะเป็นพยานต่อการติสอนของดาวิด ดาวิดได้ประกาศการติสอนถึงตนเองในข้อที่ 6 ที่ผ่านมา พระเจ้าจะทรงติสอนดาวิดในทั้ง 4 รูปแบบและจากภายในครอบครัวของดาวิดเอง

2 ซามูเอล 12:13 เป็นการเชื่อมต่อกับสิ่งที่ดาวิดเขียนในสดุดี 38:18 ขอสังเกต ดาวิดไม่ได้ขอร้องพระเจ้าด้วยน้ำตาว่า “ข้าพระองค์เสียใจในสิ่งที่ข้าพระองค์กระทำลงไปและรู้สึกผิดมาก ขอพระองค์ทรงโปรดยกบาปผิดให้แก่ข้าพระองค์ด้วยเถิด” ดาวิดได้ตั้งคนใหม่กับพระเจ้าด้วยการสารภาพบาปดังนี้ว่า

ดาวิดจึงรับสั่งแก่นาธันว่า “เรากระทำบาปต่อพระเจ้าแล้ว”
และนาธันกราบทูลดาวิดว่า “พระเจ้าทรงให้อภัยบาปของฝ่า
พระบาทแล้ว ฝ่าพระบาทจะไม่ถึงแก่กรรม”

(2ซามูเอล 12:13)

พระเจ้าทรงประทานอภัยและลืมนับบาปนั้นโดยทันที บาปที่ล่วงไปแล้วไม่อาจทำให้ดาวิดอยู่ห่างจากพระเจ้าได้อีกต่อไป ดาวิดไม่ต้องรู้สึกผิดและกังวลใจอีกต่อไปดังที่เขาได้บรรยายไว้ในสดุดีบทที่ 38 โดยสิทธิอำนาจ

แห่งพระคำของพระเจ้า บาปเหล่านั้นถูกลบเลื่อนไป และถ้าดาวิดจะรู้สึกผิดสำหรับบาปนั้นอีก ก็ถือว่าเขากระทำบาปอีก คือบาปในการปฏิเสธพระคุณอันวิเศษสุดของพระเจ้า ที่ได้หมั่นประมาทวิธีการตั้งคนใหม่ของพระองค์

การที่พระเจ้าทรงยกโทษบาปผิดของเราไม่ได้ขึ้นอยู่กับความรู้สึกของเรา (เช่น เรารู้สึกผิดมากน้อยแค่ไหนก็ไม่สำคัญ) หรือแม้แต่ระดับความเชื่อของเรา การทรงยกโทษบาปขึ้นอยู่กับพระสัญญาของพระเจ้า ที่พระองค์ทรงสัญญาว่าจะทรงยกบาปของเราให้เมื่อกล่าวถึงบาปของเราต่อพระองค์ หากเราจะรับพระพรที่มาจากกรณีสัมพันธ์กับพระองค์ และหลีกเลี่ยงกับดักแห่งความรู้สึกผิด เราต้องมั่นใจว่าพระองค์ได้ทรงยกและทรงลืมนับบาปของเราแล้ว และที่เราได้รับการชำระ “จากการอธรรมทั้งสิ้น” เมื่อมีความมั่นใจว่าพระองค์ทรงกระทำสิ่งนี้ให้เราแล้ว เราก็สามารถร่วมใจร่วมใจกับดาวิดในการสรรเสริญพระเจ้า

บุคคลผู้ซึ่งได้รับอภัยการละเมิดแล้วก็เป็นสุข คือผู้ทรงกลบ
เกลื่อนบาปให้มัน บุคคลซึ่งพระเจ้ามิได้ทรงถือโทษก็เป็น
สุข คือผู้ที่ไม่มีการหลอกลวงในใจของเขา (สดุดี 32:1-2)

บาปของดาวิดได้รับการอภัยบาปทุกประการ การติสอนที่เหลืออยู่จะมาถึงดาวิดผ่านครอบครัวของดาวิด ดาวิดถูกทำโทษ 4 เรื่องเป็นหลัก คือ

1. บุตรชายนอกสมรสของดาวิด ได้เสียชีวิต (2 ซามูเอล 12:14-15)
2. อัมโนน บุตรชายของดาวิด ได้ข่มขืนทามาร์ลูกสาวของดาวิด

(2 ซามูเอล 13:1-4)

3. อับซาโลม บุตรชายของดาวิดได้ฆ่าอัมโนนเพื่อเป็นการแก้แค้นแก่ทามาร์ (2 ซามูเอล 13:22-29)
4. อับซาโลม บุตรที่ดาวิดรักที่สุดได้กบฏต่อดาวิด (2 ซามูเอล 15-18)

การตีสอนของดาวิดได้สิ้นสุดลงใน 2 ซามูเอล 18:33 ตอนดาวิดได้ข่าวว่าอับซาโลมเสียชีวิตแล้ว

พระราชาทรงโทมนัสนัก เสด็จขึ้นไปบนห้องที่อยู่เหนือประตู และกันแสง เมื่อเสด็จไปพระองค์ตรัสว่า “โอ อับซาโลมบุตรของเรา บุตรของเรา อับซาโลมบุตรของเราเอ๋ย เราอยากตายแทนเจ้า โอ อับซาโลมบุตรของเรา บุตรของเราเอ๋ย” (2ซามูเอล 18:33)

การตายของอับซาโลมได้มีผลกระทบต่อดาวิดมาก การตีสอนเพราะบาปของดาวิดมาถึงจุดสิ้นสุด การลงโทษทั้ง 4 ประการได้ยืดเยื้อมาเป็นเวลา 15 ปี ถ้าการลงโทษทั้งหมดเกิดขึ้นในครั้งเดียวเขาอาจจะไม่รอด

ถึงแม้ว่าดาวิดต้องรับการลงโทษอย่างสาหัส แต่เนื่องจากเขาได้ตั้งตนใหม่ ดาวิดจึงได้รับพระพรจากการตีสอนจากพระเจ้า (suffering for blessing) ดาวิดได้เติบโตฝ่ายวิญญาณ เขาเรียนรู้ที่จะพึ่งพาพระเจ้าในยามวิกฤต บทเรียนมากมายที่ดาวิดได้เรียนรู้ถูกบันทึกไว้ในพระธรรมสดุดี ซึ่งดาวิดเขียนขึ้นในช่วงเวลาที่อับซาโลมกบฏ และเขาสูญเสียทุกอย่าง กลายเป็นผู้ที่ต้องหลบหนี โดยการดำรงอยู่ในสัมพันธภาพกับพระเจ้าดาวิดได้เร่งการเติบโตฝ่ายวิญญาณเพื่อเป็นตัวอย่างถึงคำสาปที่กลายเป็นพระพร

โปรแกรมการตีสอนที่พระเจ้าทรงจัดเตรียม

ผลภายหลังที่ดาวิดต้องรับเพราะเรื่องนางบัทเชบาแสดงให้เราเห็นถึงความเจ็บปวดจากการตีสอนจากพระเจ้า พระธรรมฮีบรูบทที่ 12 ได้เตือนเราไม่ให้ลืมหึงถึงความจริงและผลสะท้อนจากการตีสอนจากพระเจ้า

และท่านได้ลืมหึงคำเตือนที่พระองค์ได้ทรงเตือนในฐานะที่เป็นบุตรว่า บุตรชายของเราเอ๋ย อย่าละเลยการตีสอนจากพระเจ้าเป็นเจ้า และอย่าท้อถอยในเมื่อพระองค์ทรงตีสอนนั้น เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตีสอน [การลงโทษแบบตักเตือน] ผู้ที่พระองค์ทรงรัก และเมื่อพระองค์ทรงรับผู้ใดเป็นบุตรพระองค์ก็เขียนด้วยหวาย [แปลตรงจากภาษากรีก หมายถึงการตีสอนที่หนัก] ผู้นั้น (ฮีบรู 12:5-6)

หากคุณจะเป็นผู้ชนะในเกมบาสเก็ตบอล คุณจะต้องเล่นอยู่ในขอบเขตการที่กรรมการเป่านกหวีดเมื่อผู้เล่นออกนอกสนามก็เปรียบเสมือนกับการที่พระเจ้ายิ่งทรงเป่านกหวีด (ตีสอน) เมื่อผู้เชื่อออกนอกสนามโดยการกระทำบาป

พระเจ้าทรงเริ่มต้นจาก “การตีสอนแบบตักเตือน” เพื่อเตือนผู้เชื่อที่กำลังดำเนินชีวิตฝ่ายเนื้อหนัง และเพื่อจูงใจให้เขาตั้งตนใหม่ ถ้าผู้เชื่อยังคง “ละเลยต่อการตีสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า” พระเจ้าจะลงโทษหนักขึ้น ถ้าผู้เชื่อไม่ยอมตั้งตนใหม่ การลงโทษก็จะเปลี่ยนเป็นโทษถึงตาย ซึ่งท่านยอห์นเรียกว่า “บาปที่นำไปสู่ความตาย” (1 ยอห์น 5:16)

พระเจ้าทรงเตือนผู้เชื่อด้วยเหตุผลและปราศจากการทารุณเสมอ พระเจ้าทรงชอบธรรมและทรงยุติธรรม การเตือนจากพระองค์เป็นองค์ประกอบสำคัญในรายการฝึกฝนผู้เชื่อในครอบครัวของพระองค์ การเตือนจากพระเจ้าได้ยืนยันถึงความเป็นบุตรของเรา (ยอห์น 1:12) และเป็น การสำแดงความรักที่พระองค์มีต่อเรา

อย่าละเลยต่อพระคุณของพระเจ้า

ท่านทั้งหลายจงทนต่อการเตือน พระเจ้าทรงปฏิบัติต่อท่าน ในฐานะที่ท่านเป็นบุตรของพระองค์ ด้วยว่าบุตรคนใดเล่าที่ บิดาไม่ได้เตือนเขาบ้าง แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ได้ถูกเตือน เช่นเดียวกับคนอื่นๆ ท่านก็ไม่ได้เป็นบุตร แต่เป็นลูกที่ไม่มี พ่อ อีกประการหนึ่งเราทั้งหลายมีบิดาเป็นมนุษย์ที่ได้เตือน เรา และเราก็นับถือบิดานั้น ยิ่งกว่านั้นอีก เราควรจะสามารถ บังคับของพระบิดาแห่งวิญญูณ และมีชีวิตจำเริญมิใช่หรือ เพราะบิดาที่เป็นมนุษย์เตือนเราเพียงชั่วเวลาเล็กน้อยตาม ความเห็นดีเห็นชอบของเขาเท่านั้น แต่พระองค์ได้ทรงเตือน เราเพื่อประโยชน์ของเรา เพื่อให้เราได้เข้าส่วนในความ บริสุทธิของพระองค์ (ฮีบรู 12:7-10)

พ่อแม่ที่ฉลาดและรักบุตรจะเตือนบุตรของตนเพื่อฝึกฝนพวกเขาให้ โตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ที่ดี จากการเตือนบุตรจะพัฒนาความถ่อมใจ มีความ เคารพนับถือแก่ผู้ที่ถือสิทธิอำนาจ ยอมรับในการสั่งสอน และมีมุมมอง ชีวิตที่ไม่เข้าข้างตนเองฝ่ายเดียว หากจะเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ นี้คือ

คุณสมบัติที่ขาดไม่ได้ การเตือนจากพระเจาก็เช่นกัน โดยเป็นสิ่งจำเป็น ในการเตรียมผู้เชื่อให้เป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญูณ มีแต่คริสเตียนที่โตเป็น ผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญูณเท่านั้นที่จะสามารถทนต่อสถานการณ์ที่กดดันและ ความเปลี่ยนแปลงแห่งชีวิตได้

“และมีชีวิตที่จำเริญ” หมายความว่าเมื่อเราได้ตั้งตนใหม่เราสามารถ ก้าวหน้าในชีวิตคริสเตียน ยิ่งเรามีสัมพันธภาพกับพระองค์มากเท่าใด เราก็ สามารถเรียนรู้และประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์มากยิ่งขึ้นเท่านั้น เมื่อ เราเติบโตขึ้นฝ่ายวิญญูณ ความสามารถในการมีชีวิตที่สงบสุข (capacity for life) และการรับพระพรจะเพิ่มขึ้นไปด้วย

เมื่อมีการเตือนนั้นดูไม่เป็นที่ชื่นใจเลย เป็นเรื่องเศร้าใจ แต่ ต่อมาภายหลังก็จะก่อให้เกิดความสุขสำราญแก่บรรดาคนที่ ต้องทนอยู่นั้น คือความชอบธรรมนั่นเอง (ฮีบรู 12:11)

การลงโทษนั้นเจ็บปวดยิ่งนัก และไม่เคยเป็นเรื่องน่ายินดี พระเจ้าทรง สถาปนาการเตือนไว้เพื่อปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี เด็กที่ไม่เคยถูกเตือนจะ กลายเป็นผู้ใหญ่ที่ชอบกบฏ หมกมุ่นกับตัวเอง มีความทุกข์ และไม่สามารถปรับตัวเข้าสังคมได้ ในทางตรงข้าม เด็กที่ได้รับการอบรมสั่งสอน อย่างถูกต้องมีโอกาสมากกว่าที่จะมีความมั่นคง สงบสุข และสามารถเผชิญ กับปัญหาต่างๆในชีวิตได้อย่างดี ผู้เชื่อที่ตอบสนองต่อการเตือนจากพระเจ้า โดยการตั้งตนใหม่จะมีชีวิตที่ประกอบด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ สามารถเติบโตฝ่ายวิญญูณ และมีสิทธิ์ที่จะรับพระพรแห่ง “พระคุณที่ เพิ่มขึ้นอีก” (ยากอบ 4:6)

เพราะเหตุที่นั่นจึงยกมือที่อ่อนแรงขึ้นและจงให้หัวเข่าที่อ่อนล้า มีกำลังขึ้น [การตั้งต้นใหม่] และจงทำให้ทางตรงเพื่อให้เท้าของท่านเดินไป เพื่อว่าขาที่เขย่งนั้นจะได้ไม่เคล็ด แต่จะหายเป็นปกติ จงอุตสาหะที่จะอยู่อย่างสงบสุขกับคนทั้งปวง และที่จะได้ใจบริสุทธิ์ ด้วยว่านอกจากความบริสุทธิ์จะไม่มีใครเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า (ฮีบรู 12:12-14)

คำว่า “ยกมือที่อ่อนแรงขึ้น”, “ให้หัวเข่าที่อ่อนล้ามีกำลังขึ้น” และ “ทำให้ทางตรงขึ้น” เป็นคำที่เล็งถึงการตั้งต้นใหม่และการได้รับการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ อันเป็นแหล่งฤทธิ์เดชแห่งชีวิตคริสเตียน การตั้งต้นใหม่ได้เปลี่ยนสถานะของคุณจากการเป็นผู้เชื่อที่อ่อนแอฝ่ายเนื้อหนัง ให้เป็นผู้เชื่อที่เข้มแข็งฝ่ายวิญญาณ และการแข่งสาปเพราะการลงโทษจะกลายเป็นการตีสอนจากพระเจ้าเพื่อคุณจะได้รับพระพรในภายหลัง

คำเตือนสุดท้ายเกี่ยวกับการตีสอนจากพระเจ้าอยู่ในข้อ 15

และจงระวังให้ดีเกรงว่าจะมีบางคนกำลังเสื่อมจากพระกรุณาคุณของพระเจ้า และเกรงว่าจะมีรากขมขึ้นแซมขึ้นมาทำให้เกิดความยุ่งยากแก่ท่าน และเป็นเหตุให้คนเป็นอันมากมลทินไป (ฮีบรู 12:15)

บางคนได้ตอบสนองต่อการตีสอนจากพระเจ้าด้วยความขมขื่น เป็นการที่เขาได้วางอุปสรรคให้กับตนเองและผู้อื่น คนนี้จึงเสียโอกาสที่จะได้รับ

พระพรที่มาจากพระคุณของพระเจ้า เว้นแต่ว่าเขาจะเปลี่ยนความคิดแล้ว เข้าใจในพระประสงค์อันแท้จริงแห่งการตีสอนจากพระองค์

พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมการแก้ไขปัญหาบาปที่สมบูรณ์แบบใหม่ให้กับผู้เชื่อ ตั้งแต่วินาทีที่เราได้รับความรอดโดยตัดสินใจเชื่อว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเขา พระเจ้าทรงปฏิบัติต่อเราด้วยพระคุณเสมอมา การตีสอนของพระองค์ก็ด้วยพระคุณ การอภัยบาปก็ด้วยพระคุณ เราได้รับพระพรด้วยพระคุณ และ การตั้งต้นใหม่ซึ่งเป็นการทรงจัดเตรียมที่มีคุณค่าอันสูงส่งได้มาถึงเราด้วยพระคุณ

การตั้งต้นใหม่เป็นแนวคิดที่ง่ายมากและเป็นการทรงจัดเตรียมจากพระเจ้าที่เหลือเชื่อ เพียงคุณสารภาพ (กล่าวถึง) บาปของคุณแก่พระบิดาแล้วคุณจะได้รับ การยกโทษจากพระองค์ นี่คือพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ การตั้งต้นใหม่ได้เอาชนะบาปและนำเราถึงฤทธิ์เดชของพระเจ้า ความเข้าใจในการตั้งต้นใหม่เป็นกุญแจที่เปิดประตูสู่อิสรภาพฝ่ายวิญญาณซึ่งพระคุณของพระเจ้าได้มอบให้แก่ทุก ๆ คนที่เชื่อในพระเยซูคริสต์ อย่าละเลยต่อพระคุณของพระเจ้าเพราะพระคุณของพระเจ้าไม่เคยละเลยคุณ จงตั้งต้นใหม่แล้วก้าวต่อไป!

อภิธานศัพท์

area of strength จุดแข็ง คือส่วนของธรรมชาติบาปซึ่งก่อให้เกิดการทำผิดของมนุษย์ขึ้นมา ซึ่งพระคัมภีร์เรียกว่า ‘การประพาศติที่นำไปสู่ความตาย’ (ฮีบรู 6:1)

area of weakness จุดอ่อน คือส่วนของธรรมชาติบาปที่จะทดลองผู้เชื่อให้ทำบาปในชีวิตส่วนตัว การทดลองจะกลายเป็นบาปก็ต่อเมื่อความปรารถนาตามใจชอบของเราได้ยอมแพ้ต่อการทดลอง เป็นการที่ผู้เชื่อใช้ความคิดเสรีในการตัดสินใจที่จะกระทำบาป

carnality การดำเนินชีวิตฝ่ายเนื้อหนัง เป็นสถานะฝ่ายวิญญาณซึ่งจิตใจของผู้เชื่ออยู่ภายใต้การควบคุมโดยธรรมชาติบาป เป็นการที่ผู้เชื่ออยู่นอกสัมพันธภาพกับพระเจ้าเนื่องจากการมีบาปในชีวิตที่ยังไม่ได้สารภาพต่อพระบิดา (1 โครินธ์ 3:1-3) ธรรมชาติบาปจึงได้ควบคุมจิตใจของผู้เชื่อและได้ “ทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเสียดพระทัย” และ “ดับพระวิญญาณ” (เอเฟซัส 4:30; 1 เธสะโลนิกา 5:19) หากผู้เชื่อรับใช้พระเจ้าโดยอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง (อยู่นอกสัมพันธภาพกับพระเจ้า) การกระทำนั้นจะถูกเรียกว่า “ไม้ หนุ่ยแห้ง หรือ ฟาง” และการกระทำนั้นจะถูกเผาด้วยไฟหลังจากการประเมินผลโดยพระเยซูคริสต์ (1 โครินธ์ 3:11-14) มีแต่การกระทำจากการอยู่ภายใต้การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้นที่จะนับว่าเป็นบำเหน็จแก่ผู้เชื่อ

chain sinning การทำบาปต่อเนื่อง คือผลภายหลังของการอนุญาตให้ความทุกข์ใจหรือบาปในอดีตมาก่อนให้เกิดบาปต่อเนื่อง

confess / naming sins to God the Father สารภาพบาป กล่าวถึงบาปต่อพระบิดา ผู้เชื่อทุกคนได้รับคำบัญชาให้ดำเนินชีวิตภายใต้การประกอบ ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (เอเฟซัส 5:18) ซึ่งเป็นสถานะที่ผู้เชื่อได้รับผ่านการกล่าวถึง (สารภาพ) บาปอย่างเป็นทางการส่วนตัวต่อพระบิดาหลังจากกระทำบาป (1 ยอห์น 1:9)

divine good ความดีของพระเจ้า คือ การกระทำดีหรือการรับใช้พระเจ้า ซึ่งเป็นผลผลิตของผู้เชื่อที่กำลังอยู่ภายใต้การประกอบด้วยพระวิญญาณ จึงเป็นการกระทำซึ่งถึงมาตรฐานของพระองค์ มีคุณค่าฝ่ายวิญญาณ และรับบำเหน็จจากพระเจ้าที่สวรรค์

The filling of the Holy Spirit การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เป็นสถานะอันสมบูรณ์แบบซึ่งพระเจ้าทรงจัดเตรียมให้ผู้เชื่อทุกคน นำเราถึงสัมพันธภาพกับพระเจ้า และประทานโอกาสที่จะใช้ฤทธิ์เดชของพระเจ้าในการดำเนินชีวิตคริสเตียน สถานภาพนี้จะสูญหายไปโดยการกระทำบาป แต่จะกลับคืนมาหลังจากได้สารภาพบาปต่อพระบิดาเจ้า

grace พระคุณ คือการทรงประทานให้ ถึงแม้เราไม่สมควรได้รับพระเจ้าทรงประทานทุกสิ่งให้โดยปราศจากเงื่อนไข

grace system for perception การทรงจัดเตรียมระบบความเข้าใจ คือการที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมระบบในการเติบโตฝ่ายวิญญาณ โดยผู้

เชื่อทุกคนสามารถรับฤทธิ์เดชจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งประทานความเข้าใจในการศึกษาและการประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์แก่ผู้เชื่อทุกคน ไม่ว่าเขาจะมีเบื้องหลังด้านการศึกษาอย่างไร หรือมี ไอ-คิว (I.Q.) เท่าไรก็ตาม

human good ความดีของมนุษย์ คือการกระทำดีใดๆ ของผู้ที่ไม่เชื่อหรือ ผู้ที่เชื่อ ซึ่งทำจากการอยู่ภายใต้การควบคุมด้วยธรรมชาติบาปและภายในระบบโลกของซาตาน ความดีของมนุษย์ และความชั่วร้ายเป็นผลลัพธ์จากการตายฝ่ายวิญญาณ หรือ การอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง การกระทำใดๆของคริสเตียนซึ่งกำลังดำเนินชีวิตฝ่ายเนื้อหนังอยู่จึงไม่ต่างจากการกระทำดีของผู้ที่ไม่เชื่อ

ความดีของมนุษย์ ความชั่วร้าย และการตัดสินใจผิดพลาดของมนุษย์ (errors in human discernment) ไม่ได้รับการพิพากษาที่ไม่กางเขน แต่จะได้รับการทรงพิพากษาโดยพระเจ้าในอนาคต

indwelling of the Holy Spirit การทรงสถิตอยู่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ คือสถานภาพอันถาวรซึ่งผู้เชื่อทุกคนในยุคคริสตจักรได้รับการที่ร่างกายของผู้เชื่อเป็นพระวิหารของพระเจ้า

integrity of God คุณธรรมของพระเจ้า คือความชอบธรรมและความยุติธรรมของพระเจ้าซึ่งเป็นพระลักษณะอันบริสุทธิ์ของพระองค์

logistical grace/ God's provision for the believer พระคุณแห่งการหนุนส่งกำลัง คือการที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมทุกสิ่งที่คุณเชื่อต้องการทั้งฝ่ายร่างกายและฝ่ายวิญญาณไม่ว่าผู้เชื่อคนนั้นมีสถานะฝ่ายวิญญาณอย่างไร พระคุณแห่งการหนุนส่งกำลังนี้ทำให้ผู้เชื่อมีชีวิตอยู่ได้ มี

ความเข้าใจในหลักคำสอนพระคัมภีร์ และช่วยให้ผู้เชื่อสามารถเติบโตได้ถึงแม้ซาตานกำลังครอบครองโลกอยู่

omniscience ทััพัญญู คือ รู้แจ้ง ทราบทุกสิ่ง คำนี้อธิบายถึงพระลักษณะของพระเจ้าที่พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง รวมถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงและมีความเป็นไปได้ทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต

sin บาป คือความคิด คำพูด และการกระทำ ที่ลบลู่พระลักษณะและมาตรฐานของพระเจ้า (เรียกว่า mental sins, verbal sins, and overt sins)

sin nature ธรรมชาติบาป เว้นแต่ความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ มนุษย์ทุกคนมีธรรมชาติบาปอยู่ในโครงเซลล์ของร่างกายซึ่งทำให้กบฏต่อพระเจ้า พระคัมภีร์ได้เรียกธรรมชาติบาปว่า *คนเก่า* (เอเฟซัส 4:22) *เนื้อหนังแห่งบาป* (โรม 8:3-4) อาจารย์เปาโลได้เขียนถึงหลักการของ “บาป” (โรม 7:8-20) และได้พูดถึงการรับธรรมชาติบาปและการตายฝ่ายวิญญาณที่มนุษย์ทุกคนต้องรับโดยอยู่ในอาดัม ธรรมชาติบาปเป็นแหล่งของการล่อ และผลิตกิเลสตัณหา และความดีของมนุษย์ แต่ความคิดเสรีในการตัดสินใจ (volition) เป็นแหล่งแห่งบาปส่วนตัว

ธรรมชาติบาปถูกทิ้งไปกับ polar bodies ซึ่งทำให้ไข่ของผู้หญิง (ovum) ผลิตขึ้นมาโดยปราศจากธรรมชาติบาป อย่างไรก็ตามเมื่อไข่ถูกผสมด้วยอสุจิ ก็เป็นมลทิน และผลักดันให้ธรรมชาติบาป

มาถึงมนุษย์โดยอยู่ในทุกเซลล์ของร่างกายของมนุษย์ เว้นแต่ ความ
เป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ (ดู *The Integrity of God* หน้า 49-53)

spirituality การดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณ เป็นสถานะที่ผู้เชื่อกำลังมี
สัมพันธภาพกับพระเจ้าเพราะรับการประกอบด้วยพระวิญญาณ
บริสุทธิ์ ผ่านวิธีการตั้งตนใหม่

spiritual death การตายฝ่ายวิญญาณ มนุษย์ทุกคนถูกแยกออกจาก
พระเจ้าตั้งแต่เกิดเนื่องด้วยธรรมชาติบาปซึ่งสืบทอดมาจากอาดัมทาง
พันธุกรรม

(The) **Trinity** ตริเอกานุภาพ – ศัพท์ทางศาสนศาสตร์เพื่ออธิบายว่า มี
พระเจ้าเพียงองค์เดียวแต่มีสามพระภาค ซึ่งมีพระลักษณะเหมือนกัน
ได้แก่พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์

อักษรอนุกรมข้อพระคัมภีร์

พระคัมภีร์เดิม

<i>ปฐมกาล</i>	11:18-21.....52
3:2-3.....2	11:22-24.....52
3:6-8.....2	11:25-26.....53
<i>อพยพ</i>	11:27.....53
21:14.....52, 60	12:1-4.....59
25:21-22.....6, 28	12:5-6.....60
<i>เวรีนิตี</i>	12:7-10.....60, 61
20:10.....52, 60	12:11-13.....62
26:11-12.....52	12:14-15.....63
26:11-26.....28	13:1-4.....63
<i>1 สามูเอล</i>	13:14.....43
13:14.....53	13:22-29.....64
16:7.....52, 22	15-18.....64
<i>2 สามูเอล</i>	18:33.....64
11:1.....44	<i>เนหะมีย์</i>
11:2.....45	1:6.....36
11:3-5.....46	<i>สดุดี</i>
11:6-7.....47	32:1-2.....63
11:8.....48	32:3-4.....55
11:9.....48	32:5.....36
11:10-11.....49	32:7-8.....55
11:12-13.....50	38.....60, 63
11:14.....50	38:1-2.....54
11:15-17.....51	38:3-6.....55

ตั้งคนใหม่ แล้วก้าวต่อไป

38:7-8.....55	6:17.....25
38:9-10.....56	6:18.....26
38:11.....56	6:19.....26
38:12-14.....57	8:13.....11
38:15-17.....57	28:13.....36
38:18.....36, 58	
51:3-4.....36	<i>อิสยาห์</i>
51:4.....32	41:10.....11
91:1.....28	43:25.....5, 39
103:12.....39	64:6.....13
<i>สุภาษิต</i>	<i>ดาเนียล</i>
6:16.....25	9:4.....36

พระคัมภีร์ใหม่

<i>มัทธิว</i>	
7:1-5.....15	16:31.....4
<i>ลูกา</i>	<i>โรม</i>
15:11-32.....34	3:23.....9
15:18-20.....35	4:3-5.....4
<i>ยอห์น</i>	5:8.....3
1:12.....21, 66	5:12.....3
10:28.....17	6:6.....8
14:19-20.....28	6:12.....8
16:7.....28	7:8-20.....8, 73
17:22-23.....28	7:14.....8, 15
<i>กิจการ</i>	7:15-18.....7, 8
13:22.....43	8:10.....28
	8:38-39.....16, 19

ตั้งคนใหม่ แล้วก้าวต่อไป

<i>1 โครินธ์</i>	<i>1 เธสะโลนิกา</i>
3:1.....21	4:14.....41
3:1-3.....20, 70	5:19.....70
3:2.....23	<i>ฮีบรู</i>
3:3.....19, 23	6:1.....12, 70
3:11-14.....70	9:5.....28
3:12-15.....13	11.....43
3:16.....27, 28	12:1.....43
6:19.....28	12:5-6.....39, 65
11:28-32.....40	12:7-10.....66
11:31.....36, 40, 42	12:11-14.....67, 68
11:32.....41	12:15.....38, 68
15:22.....3, 17	<i>ยากอบ</i>
<i>2 โครินธ์</i>	3:5-6.....11
3:17-18.....28	4:6.....67
5:14-15.....3	<i>1 เปโตร</i>
5:19.....3	1:4-5.....18
5:21.....4	2:5, 9.....32
<i>กาลาเทีย</i>	2:22.....9
5:19-21.....4, 13	2:24.....3
5:22-23.....9, 30, 49, 5, 21	4:17.....36
<i>เอเฟซัส</i>	<i>1 ยอห์น</i>
2:8-9.....4, 18, 22	1:8.....2, 9
4:22.....8, 73	1:9.....19, 30, 31, 42, 71
5:18.....19, 29, 71	1:10.....2, 9
<i>ฟิลิปปี</i>	2:1.....31
3:6.....38	2:2.....3
3:13-14.....38, 39	2:11.....11
4:6.....11	5:16.....41, 65

การศึกษาพระคัมภีร์

หลักคำสอนพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นใจความของคำสอนที่มาจาก การตีความหมายพระคัมภีร์ตามตัวอักษร เป็นมาตรการของความ จริ่งฝ่ายวิญญาณและจำเป็นสำหรับการเติบโตฝ่ายวิญญาณของผู้ เชื่อ (มัทธิว 4:4)

หลักคำสอนพระคัมภีร์เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง (สดุดี 138:2) พระเจ้าทรงบัญชาให้คริสเตียนทุกคนเปลี่ยนความคิดเดิมให้เป็น ที่ชอบพระทัยพระองค์ (โรม 12:2) การเปลี่ยนแปลงนี้จะเกิดขึ้นได้ เมื่อผู้เชื่อเรียน จดจำ และประยุกต์พระคำของพระเจ้านำมาใช้ใน ชีวิต (2 โครินธ์ 4:16; เอเฟซัส 4:23)

หากคุณต้องการข้อมูลเพิ่มเติม คุณสามารถติดต่อได้ที่:

R.B.THIEME, JR., BIBLE MINISTRIES

P.O BOX 460829 HOUSTON

TEXAS 77056-8829

U.S.A.

หรือ

www.rbthieme.org

ถ้าคุณต้องการติดต่อพันธกิจ หรือส่งหนังสือ (ภาษาไทย) กรุณาติดต่อที่
ตู้ ปณ. 319 ปณจ. เชียงใหม่ 50000 หรือแวนซ์ www.maxklein.org

ศ.จ. อาร์. บี. ทิม, จูเนียร์ เป็นอดีตศิษยาภิบาลของคริสตจักรเบระคา เมืองฮุสตัน, รัฐเท็กซัส ประเทศสหรัฐอเมริกา ท่านได้ศึกษาประวัติศาสตร์ ภาษากรีก และภาษาฮีบรูที่มหาวิทยาลัยอริโซนา หลังจากนั้นได้เข้ารับการศึกษาต่อที่สถาบัน Dallas Theological Seminary เนื่องจากสงครามโลก ครั้งที่สอง ท่านต้องหยุดการศึกษาไว้เพื่อเข้าไปรับใช้ชาติในกองทัพอากาศ โดยท้ายสุดท่านได้รับ ยศนาวาอากาศโท

หลังจากท่านสำเร็จการศึกษาแล้ว ในปี ค.ศ. 1950 ท่านเริ่มรับใช้พระเจ้าที่คริสตจักรเบระคา การศึกษาภาษาดั้งเดิมของพระคัมภีร์ (กรีกและฮีบรู) ศาสนศาสตร์ ประวัติศาสตร์ การวิเคราะห์ ต้นฉบับเป็นหลักในการรับใช้พระเจ้าของท่าน ศ.จ. อาร์. บี. ทิม, จูเนียร์ได้สอนโดยใช้ภาษาดั้งเดิม ในบริบทตามยุคสมัยของพระคัมภีร์ ซึ่งจะให้ผู้เรียนรู้จักพระเจ้าและน้ำพระทัยของพระองค์มากยิ่งขึ้น

ศ.จ. อาร์. บี. ทิม, จูเนียร์ได้พัฒนาระบบใหม่ๆ ในการใช้คำศัพท์ ภาพประกอบ และประเภท ดำเนินชีวิตคริสเตียนแก่ผู้เรียน เป้าหมายของพันธกิจ คือ ให้คริสเตียนรู้จักวิถีชีวิตที่พระเจ้าทรง จัดเตรียมให้แก่ผู้เชื่อ เพื่อเขาจะมีชีวิตฝ่ายวิญญาณที่บริบูรณ์

การตั้งต้นใหม่ แล้ว ก้าวต่อไป

เป็นคุณูแจซึ่งเปิดประตูให้ผู้เชื่อในพระเยซูคริสต์สามารถเข้าสู่ชีวิตฝ่ายวิญญาณ หลังจากผู้เชื่อได้รับความรอดแล้ว ธรรมชาติบาปยังเป็นศัตรูที่เคี้ยวและยังชักชวนเรากระทำบาปและดำเนินชีวิตตาม ความต้องการฝ่ายเนื้อหนัง ทุกครั้งที่ผู้เชื่อได้กระทำบาป สัมพันธภาพกับพระเจ้าถูกตัดสั้นลง เขาได้ สูญเสียการประคบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างเป็นทางการ และการก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณถูก ยับยั้ง

วิธีการตั้งต้นใหม่เป็นแนวคิดที่ง่ายที่สุด แต่อัจฉริยะที่สุดในชีวิตคริสเตียน การตั้งต้นใหม่เอาชนะ บาปได้ ความรู้สึกผิด ความเสียใจ และความรู้สึกขมขื่นเนื่องจากบาปแก่ก็จะหายไปเมื่อเราได้สำนึก และเข้าใจในพระคุณของพระองค์ การตั้งต้นใหม่เป็นวิธีเดียวที่จะให้เรากลับมาสัมผัสกับพระ เจ้า นำเราถึงฤทธิ์เดชของพระองค์ และมอบสิทธิในการรับใช้พระองค์ การตั้งต้นใหม่เป็นคุณูแจที่เป็ด ประตูเข้าสู่อิสรภาพฝ่ายวิญญาณ ซึ่งพระคุณพระเจ้าได้มอบให้แก่ทุกคนที่เชื่อในพระเยซูคริสต์